

FLACĂRA

ANUL LXXXI

Nr. 19

13 — 19 mai

1992

BUCUREȘTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL ● ÎNFIINȚAT ÎN 1911

VINTILĂ HORIA

pag. 11

NON OMNIS MORIAR

Cînd umbrele serii pe rînd vor veni
Să-mi ștergă din minte-nnoptate poeme,
Voi scrie cu pana uitării pe vreme :
— „EU NU VOI MURI !”

DOMNUL ILIESCU ȘI VOLUPTATEA SINUCIDERII

pag. 2

GUVERNUL POATE FI ACUZAT DE GENOCID

pag. 8

Miracolul ELENA LEONTE

pag. 12

Într-un număr recent al FLACĂREI am informat pe cititorii noștri despre calitățile bioterapeutice ieșite din comun ale MARIEI VÂRLAN. Vă prezentăm în numărul de față o altă stea a bioterapiei — discipolă a Mariei Vârlan —, un alt miracol de primă mărime, speranță mare, uneori ultimă speranță a atitor și atitor suferinzi, suceveanca ELENA LEONTE.

SUFERINȚELE MEDICINEI ROMÂNEȘTI

pag. 6

- CERCETAT SUB CEAUȘESCU,
CONDAMNAT SUB ILIESCU
- METROUL, ÎNTRE CUTREMUR ȘI ABANDON
- JUNGLA DREPTURILOR DE AUTOR
- CA SĂ SCAPE DE AGRESOR, DOI
BĂRBAȚI SE ARUNCĂ DE LA ETAJUL 8

pag. 7

pag. 8

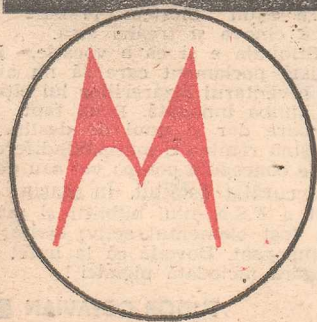
pag. 8-9

pag. 9

AGEXIMCO

GENERAL TRADE and CONSULTING SRL
SOCIETATE MIXTĂ ROMÂNĂ-AMERICANĂ

B-dul M. Kogălniceanu nr. 15,
et. 7, ap. 24, sector 5, București
Tel. 15.83.22 ; Fax 12.10.24

MOTOROLA

11 — 15 mai
STAND 617

CERF
92

Distribuitor al echipamentelor de radiotelecomunicații MOTOROLA TELESCIENCES INTERNATIONAL, ALDEN ELECTRONICS-SUA. Oferă produsele competitive de calitate ireproșabilă, la prețuri avantajoase:

1/Radiotelefoane portabile, mobile și fixe independente, pentru uz terestru și marin, inclusiv standarde militare. 2/Sisteme de comunicații radio tip TRUNKING. 3/Sisteme de comunicații prin microunde. 4/Sisteme de comunicații prin satelit. 5/Transmisii

de date prin radio. 6/Sisteme de anunțare de persoane prin apel radio, tip PAGING. 7/Sisteme de radio de teledetecție și telemetrie. 8/Echipamente navale de radiodetecție și telemetrie. 9/Studii și proiectare de sisteme de comunicații.

DOMNUL ILIESCU ȘI VOLUPTATEA SINUCIDERII

În mod normal, dl Iliescu ar trebui să zică merci că i se termină mandatul, că scapă de o misie îngrată, pe care ar putea s-o azvîrle pe umerii istoriei, arătînd că trebuia să fie cineva care să-și bage, în acel moment al lui decembrie 1989, pielea în saramură, dar că, iată, imediat ce s-a ivit prilejul, renunță la povara asta grea fără să clipească. Vorba lui Ilici, după ce l-au călcat hoții: „Bine c-am scăpat, cu obraz curat!” Dacă ar proceda în acest mod, dl Iliescu ar fi izbăvit de toate păcatele, fiindcă așa e românul, bun și iertător, celui care, fie și în al 12-lea ceas, îi vine mîntea cea de pe urmă, nu i se mai întîmplă pe urmă nimic rău. Din păcate, lucrurile stau cu totul altfel, dl Iliescu este obsedat de putere și și-a început deja — pe banii statului, se-nțelege — campania electorală. Vizite de lucru, stringeri de mîini, zimbete, bezele, femeiuști țipînd „nu ne lăsați pe mina altora” (oare nimeni, nici TVR, n-a sesizat echivocul idiot al unei astfel de replici?) și, pe deasupra, aerul pe care și-l dă președintele cum că posibilitatea pe care o are astăzi românul de a-și spune părerea ar fi un cadou pe care ipse dl Iliescu l-a făcut națiunii (lucrurile stau exact invers: poziția de președinte a dlui Iliescu este un cadou făcut Domniei sale de revoluție).

Această comportare a dlui Iliescu probează o înconștiență sinucigașă. Mie îmi face impresia că Domnia sa trăiește într-o amăgire perpetuă, întretinută nu știu de cine și nu știu în ce scop, dar periculoasă la culme. Anume, dl Iliescu se amăgește cu ideea că dacă a fost ales acum doi ani cu 85 la sută din sufragii, apoi România a fost în proporție respectivă de partea sa. Și că în 1992, dacă va intruni, să zicem, 52 la sută, apoi înseamnă că mai bine de jumătate din populația României îl vrea în fruntea statului. Eroare! După 20 mai 1990 am stat de vorbă cu numeroși indivizi care „organizaseră” alegerile la sate. Ei mi-au povestit, cu credința că au făcut viteză mare și că trebuie felicități și răsplătiți, cum au procedat: luau omul de la intrare, îl duceau în cabină și îi arătau cum să pună ștampila pe trandafir. Nici unul nu s-a opus. Anul acesta operațiunea se poate repeta. Fiindcă „masele largi” de alegători n-au dobîndit încă — și va mai curge multă apă pe gîrlă pînă o vor dobîndi — conștiință politică. Ele au fost și au rămas (și vor fi așa încă o bună bucată de vreme de aici înainte) o simplă masă de manevră pentru cei ce dețin puterea și care sunt, se știe, oamenii dlui Iliescu. Unii, mai răi, ar vorbi de cînsomania unei însemnate părți a electoratului român; eu mă limitez să constat că la mijloc e o sărăcie cu duhul.

De-adevăratelea se pune însă problema cînd e vorba de românii cu conștiință politică. Doar ei știu în ce punct ne găsim acum, care sunt adevăratele nevoi ale României și ce catastrofă ar însemna pentru țară alegerea din nou în funcția de președinte a dlui Ion Iliescu. Românii sunt oripilați de asemenea perspectivă, care s-ar traduce prin prelungirea șine die și a marasmului din interior, a carantinei în care ne ține lumea întreagă. Iată de ce un nou mandat Iliescu este insuportabil pentru români, iar eventuala realegere a Domniei sale îi pune clar și precis viața în pericol. În privința aceasta dl Iliescu nu trebuie să se lase amăgit, să se imbecileze cu apă rece. Nici un fel de măsuri — pe care, fără îndoială, le-a luat și pe care, fără îndoială, mizează — nu-i vor fi de ajutor. Cum nu i-au fost nici predecesorului său.

A avut Ceaușescu armata, miliția, securitatea, administrația, justiția, cei patru milioane de membri de partid, activiștii etc., etc. și tot la zidul closetului unei unități militare a sfîrșit. Ostenindu-se așa de tare pentru a rămîne în continuare în fotoliul prezidențial (în pofida faptului că nu și-a anunțat pînă în prezent candidatura), dl Iliescu se aruncă cu capul înainte. Fiindcă, de se va face ales din nou (operațiune, tehnic, posibilă), dl Iliescu va avea, fără îndoială, un 22 decembrie al său, și pentru faptul că în doi ani a făcut României cam tot atît rău cît Ceaușescu în 25 de ani, dar mai ales pentru perspectiva, ucigătoare, ca România să fie singura dintre fostele țări socialiste care să nu se poată debarasa de un președinte bolșevic. Pot veni la Cotroceni „numai” un milion de oameni, cum a fost cînd cu vizita Regelui, și în zadar va striga dl Iliescu că nu e suficient, că pe Domnia sa l-au ales atîtea și atîtea milioane, cei ce-l vor fi votat nu vor veni să-l și apere. Dacă dl Iliescu crede altfel, se înșală amarnic.

În cazul în care dlui Iliescu i s-ar întîmpla răul de care vorbeam mai sus — depinde de Domnia sa ca să-l evite — mie mi-ar părea tare rău. Aș pierde astfel șansa de a ne întîlni, eu și cu dl Iliescu, după ce ieșim la pensie, în Cîmigiu, poate împreună și cu mai vechiul meu amic Alexandru Mironov, să jucăm șah, sau table, să fugim după un șase-șase, ori să ne vedem la cozi, unde, să condamnăm guvernul că a pus niște prețuri înfrîntoare. Sinuciderea dlui Iliescu n-ar avea nici măcar mărteja kamikadziilor, care cel puțin morau ca prin jertfa lor pot provoca pierderi grele înamicului — ea ar fi cu totul gratuită, făcută din pură voluptate. Eu, totuși, sunt optimist. Cred că în momentul de conservare își va spune, în cele din urmă, cuvîntul.

ION D. GOIA ■

Observatorii naționali o instituție formală

Principala sarcină a Guvernului prezidat de dl Theodor Stolojan este-așa cum a declarat-o domnia sa în octombrie 1991 — organizarea unor alegeri libere și corecte. Realitatea a înfirmat însă această promisiune, în prezent democrația românească — atîta cît este ea — fiind grav amenințată de forțe obscure, interesate în menținerea cu orice chip a vechilor rînduiri totalitare.

Alegerile locale de la 9 februarie 1991 au evidențiat haosul administrației feseniste, tendința sa spre fraudă electorală — desigur, în favoarea actualei puteri —, încălcarea grosolană a legii în materie, carențele ei. În legătură cu acest din urmă aspect trebuie precizat că proiectul Legii privind alegerile locale nu conținea nici un fel de referire la instituția observatorilor naționali, singura în măsură să stopeze excesele F.S.N. Articolul 51 al Legii nr 70/1991 este opera forțelor de opoziție din Parlamentul României!

Intrucît prezența observatorilor naționali a stînjinit manevrele electorale ale partidului de guvernămînt, ea a fost pur și simplu eludată din economia proiectului de lege privind alegerea Camerei Deputaților și Senatului, elaborat de același guvern Stolojan. Această eludare nu a făcut decît să dea

apă la moară dogmatismului care bîntuie Senatul României; camera superioară a forului nostru legislativ a respins amendamentele formulate de opoziție, amendamente în sensul admiterii observatorilor naționali. Un domn senator fesenist a replicat că în S.U.A. nu există o asemenea instituție și că el ar fi dispus să ceară acreditare guvernului american pentru a fi admis ca ... observator! Președintele Ion Iliescu, preluînd oarecum ideea, a afirmat că această instituție nu se regăsește în procesul electoral din S.U.A. și că, în consecință România nu are nevoie de așa ceva.

Trecînd peste diferența de secole care desparte anemica noastră democrație de sistemul democratic nord-american, trebuie spus că prin neadmiterea observatorilor naționali la alegerile parlamentare și prezidențiale, regimul de la București încalcă flagrant atît principiile la care România a aderat prin semnarea documentelor CSCE (documentul de la Copenhaga și Charta de la Paris), cît și articolul 20 din Constituție în sensul căruia dispozițiile referitoare la drepturile omului cuprinse în tratate internaționale au prioritate în raport cu legislația internă.

Au urmat o serie de proteste interne și internaționale. Administrația americană nu s-a sfiit să afirme că în cazul menținerii acestei hotărîri antidemocratice, va arăta fără echivoc principalii vinovați de izolarea României pe plan extern. Guvernul nu a fost nevoit să bată în retragere fără a abandona însă ideea unui spațiu cît mai mare posibil, de necontrolat, pentru manevrele lor electorale. S-a ajuns astfel la admiterea de către Camera Deputaților a observatorilor naționali la viitoarele alegeri, numai că... prezența lor a fost simțitor restrînsă și acțiunea lor îngîrădită.

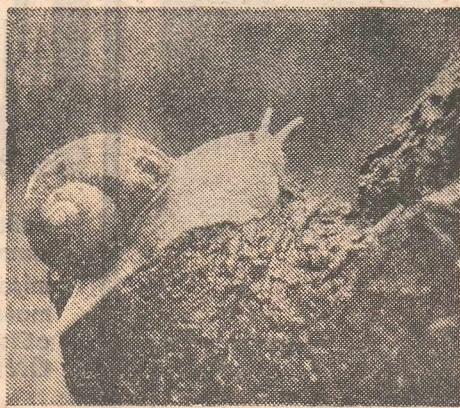
Comisia juridică de disciplină și imunități a Camerei Deputaților, avîndu-l ca președinte pe dl. Petre Ninosu, a prezentat un amendament prin care se stabilește acreditarea doar unui singur observator național pentru fiecare secție de votare. Aceasta înseamnă practic, imposibilitatea de a supraveghea pe parcursul celor peste 24 de ore întreg procesul electoral și deci legiferarea indirectă a fraudelor și ilegalităților. Același amendament interzice folosirea de subvenții provenite din străinătate de către organizațiile neguvernamentale care vor desemna observatori naționali. Aceste organizații sînt asimilate în mod abuziv partidelor și formațiunilor politice care vor beneficia (să sperăm!) în campania electorală de subvenții.

Una peste alta, Legea privind alegerea Camerei Deputaților și Senatului este astfel concepută încît să favorizeze pozițiile tot mai subrede ale F.S.N. (indiferent de „aripile” sale), în dauna democrației românești, a intereselor naționale. O dovadă în plus o reprezintă modul în care Camera Deputaților a reglementat instituția observatorilor naționali, devenită acum o instituție „originală” adică formală, inoperantă. Efectele negative ale unei astfel de optici nu vor întîrzia să apară. Ele vor zdruncina însă scaunele capitonate ale puterii. Tulburările sociale și o eventuală nerecunoaștere internațională a rezultatului alegerilor nu vor fi puțin lucru pentru putere!

LUCIAN TUDORANCEA ■

—În drum
spre
Europa!

Fotografie de
FLORIN IONIȚĂ ■

PARTIDUL MUȚILOR ȘI ARIPIA LUI CEA MAI ACTIVĂ: BÎLBÎȚII

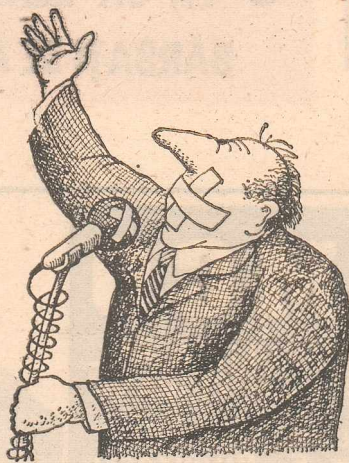
În facultate am avut un coleg bilbiit. Cum toate la noi sînt numai în parte ce se spune sau ce se crede că sînt, și el era doar parțial bilbiit, în sensul că se exprima fără probleme cînd nu era emoționat.

Colegul acesta al meu nu era emoționat cînd își lega șireturile la pantofi, cînd se pieptăna și cînd dormea. Se spune că bilbiia, cînd n-are o pricină mecanică, devine, cum ar spune ne-neculcușii, din lipsa magneziului. E suficient să mîcini piersici, care au magneziu, și-ți regăsești fluența. Despre colegul acesta al meu nu țin minte decît două lucruri: că mîcina piersici tot timpul și că, deși poziția limbii în raport cu palatul precum și poziția omulețului în raport cu făclile erau cît se poate de corecte, el continua să fosească o mulțime de silabe de două și de trei ori.

Fiecare dintre noi a avut în liceu sau în facultate un coleg bilbiit. Băieți de treabă care, din cauză că erau ei de treabă dar și din cauză că erau complexați, căutau prietenie și te făceau să te simți mai deștept decît erai. Probabil că devotamentul duce la diminuarea emoțiilor. Complexații sînt nevoia să arate lumii că, de fapt, ei sînt altfel decît crede lumea că sînt. Visul oricărui bilbiit e să devină orator. E suficient să li se ofere ocazia și ajung cei dinții la tribună. Sau dacă nu la tribună, măcar într-o funcție în care oratoria e mijloc și, citeodată, scop. O astfel de funcție e prin excelență deputăția. Un deputat bilbiit e un nonsens. Totuși, în Parlamentul nostru există cîțiva. Printre ei și colegul meu. Sau, poate, unul din colegii aceia ai dumneavoastră, stîmpani cititori, poticniți în rostire și, de obicei, și-n gîndire.

În Camera deputaților pot fi

numărate cîteva duzini bune de muți. Unii nu au urcat niciodată la tribună, fiindcă ori n-au deprinderea spusei, ori n-au carte. Din cînd în cînd, în transmisiile televizate ale sedințelor Camerei îl zăresc și pe fostul meu coleg,

bilbiitul, așezat în mijlocul aripii mute ca să tacă temeinic toată ziua, cu o pauză pentru masă, cînd mișcă din gură dar cu alte cauze decît cele parlamentare.

Muții din naștere vorbesc prin semne. Te poți înțelege prin semne și cînd nu ești mut. Într-un restaurant din Budapesta, am vorbit o noapte întreagă cu un neamț și un turc și ne-am înțeles perfect deși nu știam nici maghiara, nici germana, nici turca. Conversația a devenit pur și simplu coerentă după ce ne-am îmbătat. Dimineața ne dureau mințile de atîta discuție. Bilbiții din Parla-

ment au minile foarte odihnute, întrucît oratoria lor e cît se poate de lapidară. Ei ridică brațul cînd trebuie să voteze pentru și nu-l ridică deloc cînd e să fie contra. Operații cu atît mai puțin stresante cu cît și pentru o operațiune, și pentru cealaltă gîndesc dinainte șefii de partid. Partidul muților face majoritatea în Camera deputaților. Colegii nu le-au auzit glasul decît în vreo două-trei împrejurări în care nu încape nici o emoție: cînd se pieptăna la toaleta Camerei, cînd își leagă șireturile și cînd stau la coadă la banane la bufet și vorbesc despre fotbal.

Bilbiții constituie aripa cea mai activă a partidului muților. Ei mișcă încet din buze cînd sînt filmați, vin grăbiți în preajma celor solicitați de ziariști să-și spună părerea, au mereu o întrebare în privire cînd se citește un raport și un cuvînt în virful limbii cînd se produce o demisie. Un Marțian, un Ninosu, un Văcaru, un Birlădeanu, în ciuda resentimentelor ce le produc, au o calitate și asta trebuie să nu uităm niciodată: nu le-a tăcut gura niciodată. Un parlamentar trebuie să parleză și ei și-au cîștigat cu prisosință salariul parînd și parînd. Oratoria e o vocație, chiar dacă e un blestem. Trebuie să facă cineva și treaba asta.

Bilbiia e și ea o vocație. Nu există parlament care să nu aibă în inventarul bizarierilor lui cîțiva cu limba înnodată. E un fapt de culoare dar și unul de destin. O mașină rămîne o mașină indiferent că e concepută pentru vot sau pentru curățat asfaltul. În mașina de vot a F.S.N.-ului bilbiții și muții au fost elementul activ, dirijat și compensat. Dovadă că la bufet nu băgară niciodată piersici!

TUDOR OCTAVIAN ■

TRANSNISTRIA ROMÂNEASCĂ (II)

În momentul de față, în legătură cu presa românească dominantă par a fi două fenomene: 1. Se poate scrie orice. 2. Din ce se scrie, mai nimic nu este luat de cei vizati ori atenționați în considerație. Pe vremea odiosului era invers — cu mare greutate puteai să strecoți ceva în presă, dar odată publicat un lucru, mașinăria se punea în mișcare. Totuși, chiar în condițiile de acum, cu riscul, adică, de a vorbi în pustiu, am să spun câte ceva despre comentariile politice.

Autorul unor astfel de comentarii, cu alte cuvinte, ziaristul politolog, are o misiune mult mai grea și răspunderi mult mai mari decât, să zicem, cronicarul literar, teatral ori sportiv, decît reporterul. Ziaristul politolog examinează probleme de importanță covârșitoare pentru țară, atrage atenția responsabililor politici asupra acestor probleme, face propuneri și sugestii, oferă soluții, dă sfaturi. De aceea, fie și pentru șansa de numai 1 la 1000 de-a fi ascultat și urmat, comentatorul politic nu se poate juca cu vorbele. El nu se poate juca cu vorbele și din cauză că este făcător de opinie publică. În sfîrșit, nu se

poate juca cu vorbele intrucît spusele lui pot oferi celor care nu vor binele României puncte de sprijin în luările de atitudine și acțiunile lor antiromânești.

Este, cred, limpede pentru toată lumea că, din motivele arătate, ziaristul politolog trebuie să dea dovadă de un desăvîrșit profesionalism. După revoluția din decembrie, mai toți ziaristii au crezut că pot face comentarii politice. Ce-a ieșit s-a văzut. Treptat, apele s-au ales, avem acum cîțiva comentatori politici remarcabili. Dar și ei mai greșesc uneori. Cum s-a întîmplat, de curînd, în problema transnistreană.

„Nu e rostul analistului — scria un remarcabil ziarist — să dea sfaturi instituțiilor răspunzătoare, prin mandat popular, de destinele țării. Aceste instituții sînt singurele care dețin datele interne și externe pentru o politică adecvată în problema Transnistriei. Ele știu pe ce ne putem baza în interior și exterior, care ar fi reacțiile marilor puteri la o acțiune mai fermă din partea României, ce jocuri stau în spatele întîmplărilor de dincolo de Nistru”. Personal cred, dimpotrivă, că unul din rosturile analistului tocmai acesta este, să dea

sfaturi factorilor de decizie, cu condiția ca aceste sfaturi să fie valoroase, izvorite dintr-o perfectă stăpînire a materiei, să fie rodul unei înalte competențe. Dar analistul cu pricina, uitînd repede propria-i teză, dă, în paragraful imediat următor al aceluiași articol, sfaturi. Și încă ce sfaturi! „Se impune mai mult ca oricînd o declarație solemnă din partea noastră că Transnistria nu e teritoriu românesc. Nu știu care sînt motivele pentru care România nu declară public acest lucru. Să fie, oare, o simplă greșeală? Dacă da, ea trebuie corectată. Ambiguitatea în această chestiune nu ne servește deloc... Faptul că noi n-am declarat că Transnistria nu e teritoriu românesc dă liderilor separatiști posibilitatea de a mobiliza populația rusească nu numai din această zonă, dar și din alte părți ale Rusiei”. Se-nțelege de la sine că o astfel de declarație, dacă s-ar fi dat, ar fi constituit cea mai mare gafă politică a actualei Puteri, care, din această pricină, s-ar fi prăbușit. Noroc că guvernul nostru au luat în considerare teza cea dintîi a autorului nostru, că nu-i treaba analistului să dea sfaturi, și nu sfatul pe care, în

poftida tezei, analistul l-a dat. Pentru că, în realitate, Transnistria este pămînt românesc, prin faptul că populația care o locuiește este formată în cea mai mare parte a ei din români, cei mai vechi locuitori pe aceste plaiuri, din vremuri dacice și voievodale, celelalte etnii fiind venite, toate, ulterior. Rușii au fost pur și simplu colonizați aici, cei mai mulți în ultimii 50 de ani (în timp ce românii au fost sistematic deportați, răzlețiți în patru vînturi, exterminați, și tot au rămas majoritari). Rusia a stăpînit Transnistria, fiindcă a venit cu hotarul pînă la Nistru, însă tot timpul teritoriul a fost populat preponderent de români. Dar stăpînirea Rusiei în Transnistria nu mai are nici o rațiune și nici o îndreptățire acum, cînd hotarul Rusiei nu mai este nici pe Prut, nici pe Nistru. Precum nici stăpînirea ucraineană n-ar avea nici o îndreptățire, avînd în vedere componența populației (preponderent românească), pe de o parte, și faptul că teritoriul n-a făcut parte niciodată din Ucraina, pe de altă parte. Cum se poate, în aceste condiții, să se afirme despre separatiștii rusofoni — oricît de tare i-ar sprijini Elțin, Ruțkoi și tancurile armatei a 14-a — că sînt „însuflețiți de credința că apără un străvechi teritoriu rusec”, „hotărîți să-și apere teritoriul”? Păi, din punct de vedere juridic, „teritoriul”, adică Transnistria, aparține Republicii Moldova, iar din punct de vedere demografic și istoric este pămînt românesc. De ce atunci „să și-l apere” veneticii lui Smirnov, ba încă și în numele bolșevismului? Numai pentru că au puști, tunuri și tancuri? Dar noi n-avem?

Printre altele, comentatorul pe care-l avem în vedere neagă rațiunea participării României la tratativele privind conflictul din Transnistria. El scrie: „Argumentul că acolo sînt români nu e dintre cele mai fericite, dat fiind că el ar putea fi invocat, la un moment dat, și de Unga-

ria în ce privește minoritatea maghiară de la noi”. În realitate, situațiile sînt cu totul diferite și nici o apropiere de acest fel nu se poate face. În cazul Transnistriei, e vorba de o bucată de pămînt locuită de români aflată în prelungirea teritoriului românesc aparținînd statalității românești. În cazul minorității maghiare din România, e vorba de 1,5 milioane de oameni răspîndiți într-un teritoriu, Transilvania, în care trăiesc 7 milioane de români, iar zonele unde populația maghiară este mai compactă se află nu în prelungirea teritoriului Ungariei, ci în partea opusă. Evident, o eventuală pretenție a Ungariei de a deține un teritoriu cu 7 milioane de români numai pentru că acolo sînt și 1,5 milioane de maghiari este absurdă, iar majoritatea ungarilor, ungurii cu scaun la cap, știu prea bine că este absurdă. De altfel, Ungaria are, încă din 1918, o Transnistrie a ei, adică teritoriul cuprins între actuala graniță româno-ungară și Tisa. Se știe că Tisa a fost privită vreme îndelungată ca frontieră naturală între România și Ungaria (vorba poetului: „De la Nistru pînă la Tisa, / Tot românul plînsu-mi-s-a”). Însă împrejurarea că de-a lungul malului răsăritean al Tisei populația ungurească era densă, teritoriul respectiv a fost atribuit, firesc, Ungariei, renunțîndu-se la avantajele unei frontiere naturale în favoarea frontierei etnice.

Așadar, ziaristul politolog n-are voie să umble cu improvizatii și aproximări, cu atît mai mult cu cît există pericolul ca să fie luat în considerație de politicieni tocmai cel care esențialmente greșește. În Transnistria românii sînt, la ei acasă, maltratați, terorizați, umiliți, uciși de către veneticii aventurieri, uzurpatori de putere și călcători de lege. Românii din dreapta și din stînga Prutului au datoria să curme suferințele fraților lor transnistreni odată pentru totdeauna.

ION D. GOIA ■

Smirnov și Kalashnikov la vîntoare de români...

EVENIMENTE MARI ...

● **CONSECVENȚA** cu care poetul Ion Stratan descoperă valențele urmușiene ale colocviului politic cotidian are toate datele unui eveniment. Nu știu cît interes mai prezintă delicioasă lecție de țineală a lui Ion Stratan în timp, dar pe moment echivalează cu o răzbunare. Iată mostre: Nici un efort nu e prea mare pentru a distruge ceva — Honecker s-a hotărît să pună banii la chimir Sen — Cercetătoarea literară Angela Facsimilea-Sirop IRSOP-Nu îmi republic versurile, mi le monarhicesc-Cogitoul cartezian al lui C.V. Tudor: Muget, deci exist! — Sînt greu rusnaci de pornit, dar cînd pornesc sînt greu de oprit-Elisabeta Monohroniade — Samsung și Dalila — Cîte bordeluri, atîtea obiceiuri — Miron Cosma, scuzați-mi expresia! — Emiresele arabe arabe unite, ● **TOT ÎN „CONTRAPUNCT”**, Hanibal Stănculescu produce o variantă, sută la sută balcanică și caragealiană. a unui termen aflat pe buzele tuturor (și dacă ar fi numai pe buze): Emanache! ● **ÎN „CUVÎNTUL DE AMBE SEXE”**, Filip Florian publică reportajul care ar merita un soi de premiu Pulitzer pentru cel nimerit la eveniment. Evenimentul constă în aceea că un ziarist intră, la Chișinău, în sediul Guvernului moldovenesc fără ca „mocofanul care stă de strață la intrare” să-l întrebă cine e și ce poartă. Și, astfel, Filip prea nimeritul se trezește în ușa cabinetului lui Mircea Snegur,

unde nu veghează nici un mocofan. Măi, națiune moldovcană, la voi unde se duc oamenii să destabilizeze cînd li se face de-o destabilizare? ● **SE SPUNE CĂ** bucureșteanul, oriunde și-ar da întîlnire, în Obor, în Ferentari, pe cheiul gîrlei, tot spre Piața Universității se îndreaptă ● **INTR-UN INTERVIU**, academicianul Mihai Drăgănescu, referindu-se la colegii săi, academicienii, spune că nu prea are ce face, în cazul Suzănicăi Gideea, intrucît „a moștenit-o”. Dar, moștenită era și impuscată. Adevărul curat însă e invers: nu Gideea e moștenită de Mihai Drăgănescu, ci Drăgănescu e moștenit de Gideea. Și amîndoi sînt moșteniți de Birlădeanu. În materie de academism, nu există decît moșteniri, nu și dezmoșteniri ai soartei. Și, din cînd în cînd, impușcați și condamnați la temniță ● **LA PATRU ANI** de la marginalizarea cea mare, domnul Ion Iliescu a mai fost marginalizat odată, în 1975, cînd împreună cu domnul Nicolae Ceaușescu, doamna Nicolae Ceaușescu și domnia Mănescu, Răutu, Bobu, Lina, Popescu-Dumnezeu, Ilie Verdet, Ștefan Andrei și alții, unii din dinșii la răcoare, alții reci de tot, a fost distins cu Medalia jubiliară „30 de ani de la victoria în Marele război pentru apărarea patriei sovietice” de invazia romană. Domnul Ion Iliescu se găsește, în fotografia de grup a momentului, în marginea stîngă. Încă de pe atunci avea o poziție hotărîită față de mar-

ginea dreaptă ● **ÎN STRADA CRĂCIUN**, la nr. 21, la mansardă se află un carton pe care scrie că acolo locuiește „Vasile D. Gherghinescu, poet național al poporului român”. Domnul Gherghinescu cerșește în fața bisericii Precupeții Noi, după ce, urmare a liberalizării manierelor în breaslă, a fost alungat de mafia ologilor din fața Minăstirii Antim, unde făcea de 14 ani o figură decentă. Poetul Vasile e cel care a prins-o pe doamna Solomon, în Amzei, lîpind în noaptea dinaintea alegerilor locale — deci după închiderea campaniei — un afiș pe care scria: „Votați-l pe Cazimir că ne dă căldură și lapte”. Cînstele lui! ● **ANDRUȚA** Ceaușescu, generalul, rămîne în detenție, deși certificatele medicale arată că are mari probleme cu sănătatea. Ca și membrii C.P. Ex-ului, mareșalul Andruță are hemoroizi de general, mari din prea multe ședințe, forum-uri, congrese și instruiți ● **FRAIERUL ROMÂN** împlinește 50 de numere și un an de activitate revoluționară neîntreruptă în fruntea partidului cu același nume. Un partid care are, în fapt, cel mai mare număr de membri, deși ei n-o știu ● **CĂPITANUL STAGIAR** Virgil Măgureanu își continuă, în „Tineretul liber” seria de interviuri prin care-l demască pe turnătorii din presă. Întrebarea e dacă specialistul în sinteze îi va da în gît și pe informatorii distinsului cotidian sau se va face o excepție? Se pare că

domnul Măgureanu a început să-i planifice pe gazetarii care-i solicită interviuri și că în criză de timp, unii sînt planificați abia în trimestrul IV ● **BAZIAS**, nava care a scufundat un vas libanez în Dardanele s-a întors acasă. Deși tragedia e tragedie, adevărul e și el adevăr: în istoria scufundărilor în regim comercial, e pentru prima oară cînd scufundații nu sîntem noi. Pînă aici tradiția era: și scufundați, și cu banii luați ● **O ECHIPA** de un interes lingvistic și onomastic unic poate fi alcătuită cu jucătorii din divizia B: Tăbărana, Fildiroiu, Marcadonatu, Tîrchineci, Mutică, Stafie, Năprădean, Nichimiș, Basalic. O problemă de perspecacitate pentru cititori: cum arată oare o selecționată de marcadonați din divizia C? ● **O STROFĂ** dintr-un mobilizator poem agricol de sezon tipărit într-o revistă pentru plugari: „Doar ea (n.n. adică, iubirea) și truda ne mai pot salva / Să n-așteptăm „minunea” din afară / Căci, cine-ți dă ceva fără a-ți lua / Cu vîrf și îndesat, sărmană țara?”. Poemul ridică două întrebări: Care e rolul poeziilor mobilizatoare în economia de piață? Și, a doua: nu e clar dacă ni se dă cu vîrf și îndesat sau ni se ia? Par activități diferite, cu și fără vîrf ● **DEPUTATUL** Mihai Voicu, reprezentantul delegat pentru contactul cu presa al F.S.N., aripa Roman, a bătut-o

pe Ionela Chiriță, una din angajatele sale de la consignația Hanul cu Tei. I-a făcut fel de fel de echimoze vinete (rugăm să nu fim acuzați de antisemitism: am spus vinete, nu echimoze-s roze-n piele) de diferite dimensiuni după cum urmează: 8x6 cm, 3x2 cm, 2x2 cm, 4x3 cm, (conform certificatului medico-legal), Deputatul o să aibă cîrînd o întîlnire cu presa. Pot participa și medicii legiști ● **O EMISIUNE 7x7** dedicată regalității și tradiției ei la români, de o condiție cu totul remarcabilă, a îndrîjit-o într-atît pe Rodica prezidențială încît, în reportajul dedicat vizitei de lucru a domnului Iliescu la Ploiești, i-a scos pe oameni din fabrici, în loc să-i lase să-și vadă de treburi, ne-a amenințat cu un 7x7 care să facă nu 49 ci mai mult, 50 sau 51. Cine poate cu adevărat, vrea! ● **O MULTIME** de gazetari de toate culorile exultă la faptul că au pășit-o și americanii cu Piața Universității ala a lor, din Los Angeles. Deșteptii noștri de gazetari uită că dacă America suferă de constipație, în Europa se produce cutremure. Or fi unii mai vicleni și mai hoți și mai vicioși decît noi, dar parcă nu-i rău să ne amintim și de cealaltă zicere cu mirare din anii trecuți: dacă la noi e bine și la ei e rău, de ce la ei e bine și la noi e rău?

TUDOR OCTAVIAN ■

..EVENIMENTE MICI

E NEVOIE DE COMERTUL DE ARTĂ?

În ultimul an, peisajul bucu-reștean a răspuns de câteva ori afirmativ acestei întrebări. E suficient să ne gândim la recent deschise galerii de artă, chităși și de artă. De ce am ales Galeria Apollo? Într-o altă, și pentru că această galerie, aflată la parterul Teatrului Național, aparține Uniunii Artiștilor Plastici, instituție care și în guvernul comunist a funcționat autonom, fără nici o subvenție din partea statului. Putem vorbi, deci, de o „experiență” anterioară în economia de piață. Directorul galeriei, domnul Alexandru Ghildus, designer, cadru didactic la Institutul de arte plastice, amintește și experiența galeriilor Fondului plastic, aparținând tot UAP. Socotește, însă, că sînt foarte multe de făcut și, mai ales, de învățat, deși „Apollo” a pășit cu dreptul în viața comerțului cu artă în care, socotește domnia sa, galeria are un loc aparte.

— „Edmond”, „Dominus” doresc să se impună în lumea artei. E foarte greu și pentru omul de afaceri, și pentru personal. Noi am angajat numai oameni care de 10—15 ani lucrează printre și cu artiști. Celelalte nu au astfel de oameni și se simte. Cei care și-au dat seama de asta, sînt cei de la „Edmond”, care au făcut propuneri personalului galeriei noastre, care nu ne-a părăsit, însă. Este o stare de spirit asemănătoare celei a artistului, care, chiar dacă are supărări, mici conflicte cu obstea, profesional va rămîne totdeauna alături de colegi.

— Contați, deci, în succesul viitor al galeriei, pe solidaritatea de breaslă?

— Bineînțeles! În ceea ce ne privește, ne-am propus să oferim în exclusivitate artă, artă contemporană românească. Cînd vinzi și altceva, bijuterii, parfumuri, vestimentație, spre exemplu, dacă nu merge cu arta, merge cu celelalte. Optînd numai pentru artă, riscurile noastre sînt mult mai mari. Ne-am făcut socotelile și am constatat că pentru a avea și beneficii, galeria trebuie să vîndă de 3 milioane lei.

— Ce șanse aveți să realizați aceste trei milioane?

— Pot să vă spun numai că

în primele trei luni de existență, apreciate ca luni proaste pentru comerțul de artă. (În general, după sărbători, lumea nu mai are bani pentru investiții) am realizat, în medie, 2,5 milioane.

— Cine sînt cumpărătorii dumneavoastră?

— În proporție de 20% români, restul, străini. Tocmai de aceea, faptul că nu putem vinde în valută, că nu putem primi cecuri sau plăți prin cărți de credit conduce la o diminuare a vânzărilor. Este știut, din păcate, vizitatorul care vine în România nu vine special pentru artă. Ne-am văzut, nu o dată, în situația jenantă de a refuza persoane cu o poziție deosebită în țările de unde veneau, unele aflate chiar în vizite oficiale, care doreau să cumpere o lucrare, dar nu aveau timpul necesar să schimbe valuta, sau doreau să achite cu cărți de credit. Tot pentru crearea de facilități clienților străini, sîntem pe cale de a pune la punct un sistem de expediere a lucrărilor alese la domiciliu, eliminînd astfel situațiile în care, din cauza dificultăților transportului, sînt alese lucrări cu dimensiuni ce permit un transport facil. În curînd vom crea și un serviciu de consultanță, care, pentru publicul român va oferi și consultații la domiciliu.

— Așa cum spuneți, însă, publicul român care își permite să cumpere astăzi lucrări de artă este foarte modest numeric. V-ați gândit cumva la un sistem de rate, care să facă accesibilă românilor achiziționarea obiectelor de artă?

— E o propunere la care, mărturisesc, ne vom gândi. Sîntem convinși, însă, o parte din cei care intră acum în galerie numai să privească, peste cîțiva ani, dacă situația materială

le va permite, vor reveni în calitate de cumpărători. Iar aici, personalul nostru are o mare contribuție. Noi gîndim această galerie și ca pe o cale de a face educație publicului.

— Pentru foarte multă lume, totuși, o asemenea galerie nu înseamnă decît un mod de a ciștiga bani.

— O să vă explic cîteva lucruri. Pentru piața românească, drepturile de autor sînt relativ mari. Pentru cea străină, însă, la multe dintre lucrări, ele sînt la nivel mediu sau mic, deși arta noastră e recunoscută ca valoroasă. Galeria își propune un sistem de protecție a artistului cu un sistem de vânzare care să-l avantajeze, să-l ridice nivelul de valorificare a dreptului de autor.

— Recent, ați declarat că galeria bucu-reșteană nu e decît un cap de pod, dintr-o serie de galerii pe care UAP le va deschide în țară și străinătate.

— În țară, lucrurile sînt ceva mai simple. În străinătate, însă, dacă vrem să ne impunem arta, trebuie deschise asemenea galerii în toate marile capitale. Or, asta este posibil numai cu sprijinul ministerelor de externe și al culturii. O expoziție înseamnă un eveniment ocazional, o galerie permanentă, însă, face posibilă intrarea lucrărilor noastre în sistemul de artă al țărilor respective. Veți vedea, după o perioadă relativ scurtă de funcționare a unor asemenea galerii în străinătate, România va deveni una din țările în care se vine special pentru a se cumpăra arta. Și, vă asigur, la cu totul alte prețuri decît cele de acum! De ce să exportăm materiile prime, cînd putem exporta artă?

— Chiar, de ce? E o întrebare care merită un răspuns.

ROXANA PAICU ■

UNCHIUL SAM ne-ntinde-o mîna

Centrul Româno-American pentru Promovarea Inițiativei Particulare (str. Tache Ionescu, nr. 11, sect. 1) a fost înființat pe 3 aprilie 1992 ca urmare a derulării unui program, rezultat al acordului încheiat pe 3 ani între două universități americane: Universitatea Washington, Universitatea de Stat Washington — nord-vestul Statelor Unite — și Academia de Studii Economice București. Finanțat de Agenția Internațională de Dezvoltare a Statelor Unite, programul mai cuprinde pregătirea economică a cadrelor didactice, studenților, cursanților la debateri post-universitare și a altor categorii care doresc să beneficieze de informația înalt calificată a profesorilor americani. Se țin cursuri, seminarii, debateri în diferite domenii ale contabilității, marketingului, finanțelor; partea cea mai interesantă a programului este crearea acestui centru după modelul celor existente și active în S.U.A. Suportul colaborării este asigurat de specialiști americani care vor rămîne cîteva luni în România contribuind la formarea de consilieri în cadrul părții române dar și la acordarea directă de consultații clienților. Tot partea americană asigură și baza materială constînd din computere, mașini de scris și de copiat, moderne.

Va fi primită, în curînd, o întreagă bibliotecă din domeniul afacerilor. Actualmente, se lucrează la construirea bazei de date a întregului program soft și logistic care să permită oferirea consultațiilor și încurajarea afacerilor românești. Un important aport material și moral îl au Academia de Studii Economice și Senatul României, în special prin rector, domnul profesor Bărbulescu.

Cel interesat trebuie să știe că Centrul Româno-American pentru Promovarea Inițiativei Particulare sprijină atît pe cine are o întreprindere deja înființată cît și pe aceia care se găsesc doar în stadiul de intenție în această privință. Menirea centrului este de a ajuta pe oameni să învețe cum să

pornească sau, dacă e începută, cum să-și conducă afacerea spre rezultate profitabile, deci să aibă succes. Nu se oferă bani, resurse, echipament sau utilaje ci informații și sfaturi calificate. Nu înseamnă că totul se limitează aici. În funcție de resursele și cunoștințele solicitanților, centrul poate asigura o serie întreagă de contacte în vederea găsirii unor parteneri sau asociați. Se pun bazele unei bănci de date care să asigure asemenea conexiuni. Există schimburi de informații cu Agenția Română de Dezvoltare și alte organizații sau instituții din România pentru investitori străini. Doritorii pot fi trimiși la aceste instituții pentru informare și aflarea legăturilor oportune. Deși s-a scurs puțin timp de la înființare, centrul deține peste 100 de solicitări ale unor întreprinzători care vor învăța cum să-și elaboreze într-un mod structural și calificat afacerile sau cum să realizeze o analiză financiară.

Centrul își propune să încurajeze în primul rînd activitatea productivă adică pe cetățenii care oferă produse și servicii pieței românești. În contextul lipsei acute de resurse financiare, sînt preferate întreprinderile care produc concret și mai puțin cele care fac transferuri de valori.

Un obiectiv indirect pe care și-l propune centrul este micșorarea ratei șomajului. Cel care intră aici nu sînt oameni de afaceri care au avut succes și vor să se dezvolte ei, de regulă, semenii noștri care au probleme materiale sau de angajare, deci sînt strîmtoși într-un fel sau altul. Ei vin nutrintrînd speranța că vor fi ajutați să întreprindă ceva pentru a-și rezolva problemele. Una din misiunile centrului este de a-i susține pe cei care nu au de lucru sau nici măcar perspectivă de a fi angajați unor firme sau societăți. Sprijiniți să dețină propria afacere, să devină independenți, ei vor scăpa de spectrul șomajului.

RADU POPA ■

DANIS S.N.C. Roman

DANIS S.N.C. ROMAN

Roman, strada Ștefan cel Mare, bl. M7 (Parter 2). Tel. 937/25411

■ Produce și livrează pe bază de comandă fermă la prețuri foarte avantajoase:

— o gamă variată de tricotate din P.N.A. aliniate la cerințele modei occidentale.

Cei interesați pot viziona colecțiile noastre care le stau zilnic la dispoziție la sediul societății.

NU UITATI: DANIS S.N.C. ROMAN VA AȘTEAPTĂ!

„Entreprise française” (12000 personnes) recherche dans le cadre du développement international de son département Telecommunications, Informatique et Telematique, des contacts afin d'étudier toutes possibilités de commerce, collaboration, associations, etc...

Merci de prendre contact par courrier avec:

GTIE
10, Rue Perlier
92120 MONTROUGE
FRANCE

TELEPHONE: 46 55 27 00
TELECOPIE: 46 55 94 75
TELEX: 634 904

CERF '92 este prima expoziție internațională organizată la București de compania de tirguri și expoziții COMTEK Exhibitions Inc., profilată pe tehnologii de vîrf din domeniile: electronică, telecomunicații, tehnică de calcul, informatică. Este deschisă în perioada 11-15 mai a.c., la Sala Polivalentă unde distribuitorii autorizați expun produsele unor firme de renume mondial: MOTOROLA (producător de aparatură radiocomunicații), M.B.L. (producător computere), OLYMPUS (electronică de consum) etc. Gama foarte

largă de exponate cuprinzînd și prototipuri ce încorporează cercetări de ultimă oră în domeniu, va da posibilitatea oamenilor de afaceri români, pe lângă altele, să evalueze ce produse sînt prioritare necesare în România în domeniile amintite. În acest sens, trebuie remarcată eficiența tipic americană a organizatorului ce oferă avantajul de a stabili contacte cu reprezentanții producătorilor, cu specialiști; totodată dă prilejul participanților străini să constate dacă aici este sau nu o piață bună de desfacere.

Cele două simpozioane organizate la Sala Polivalentă în zilele de 12 și 14 mai, pe probleme de telecomunicații, vor oferi specialiștilor români șansa de a pleda pentru transferul tehnologiei de vîrf în telecomunicații în vederea mult așteptatei sincronizări a României cu celelalte țări europene. Dacă ne gîndim la activitățile Institutului European de Standardizare pentru Telecomunicații putem spune că aceste întâlniri se impun ca parte a unui ambițios program de integrare tehnologică din mers.

Corporația MOTOROLA, cea mai puternică companie internațională în domeniul radiocomunicațiilor, are ramificații pe toate continentele. În Ro-

mânia MOTOROLA are doi distribuitori autorizați dintre care cel mai important este AGEXIMCO GENERAL TRADE Consulting S.R.L.. El operează direct cu furnizorul american „AMERICAN International Radio Inc. Chicago”. Datorită bunei cooperări, partea americană a deschis partenerului său de afaceri AGEXIMCO o linie de credit în valoare de 500 000 dolari, utilizată în prezent de partea română pentru rezolvarea unor probleme legate de blocaje financiare. În ciuda acestei boli a tranzitiei pe cale de a se croniciza — blocajul financiar la nivel bancar, Ageximco (dar nu numai această firmă) își pune mari speranțe în dezvoltarea sa viitoare. Astfel, intenționează să promoveze un sistem de multiplicare a liniilor telefonice existente printr-un dispozitiv care permite la o linie telefonică crearea altor 7 linii, fără nici un adaos de cablu, putînd funcționa independent, necuplate. Acest dispozitiv va fi expus la standul firmei, în cadrul expoziției.

Amintim că în iunie anul viitor, cei de la COMTEK vor organiza în România, tot la Sala Polivalentă, a doua expoziție de acest gen: CERF '93.

EUGENIA VASILE ■

CURIER JURIDIC

VALERIA VOICU, Dej, jud. Cluj:

a) Înțelegem că, prin testament, mama dv. v-a lăsat moștenire toate bunurile sale, deși mai aveți încă 11 frați.

Ar fi trebuit să nu inițiați un asemenea act, știut fiind că legea protejează pe moștenitorii descendenți, în sensul că, în prezența lor, dreptul celui care lasă moștenirea de a dispune cu titlu gratuit este limitat numai la o parte a moștenirii, care se cheamă cota parte disponibilă. Cealaltă parte a moștenirii, în legătură cu care nu se pot face acte cu titlu gratuit, este rezerva succesorială, care se cuvine moștenitorilor rezervatari.

Prin testamentul făcut, se pare că această interdicție legală a fost încălcată.

b) Ca atare, actul prin care s-a afectat rezerva succesorială este desființat de instanțele judecătorești, ceea ce s-a și întâmplat, urmând ca averea să se împartă între toți frații și să n-o primiți numai dv., așa cum ați dorit.

c) Cu privire la actul de vânzare-cumpărare a casei, datele insuficiente furnizate de dv. nu ne permit să ne pronunțăm.

d) Oricum, atita vreme cât în această cauză, există o hotărâre judecătorească definitivă, ea vă este obligatorie, indiferent de părerea dv. personală cu privire la legalitatea acesteia.

Singura posibilitate de desființare a hotărârii nefavorabile este folosirea căilor legale de atac, a căror soluționare este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. De altfel, am înțeles că ați recurs la o asemenea soluție. Faptul că aceasta este supusă unei anumite proceduri legale, care necesită alte probe și timp, nu vă dă dreptul de a vă opune executării hotărârii definitive existente.

De asemenea, executarea hotărârii definitive nu constituie un abuz din partea celor favorizați de aceasta.

CORNELIU OLTEANU

Mișcarea „Buna Vestire” pentru ocrotirea copiilor nenăscuți

La 25 martie 1992 s-a inițiat Mișcarea „Buna Vestire” pentru ocrotirea copiilor nenăscuți. Scopul mișcării este să sensibilizeze fiecare conștiință și să reunească toate forțele posibile în vederea apărării dreptului la viață al fiecărui copil aflat încă în sinul mamei sale. Considerăm ca mem-

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

bri de drept al mișcării pe toți copiii concepuți dar încă nenăscuți, deoarece credem că țările ca nici unu dintre ei nu vrea să fie omorât.

Apelăm la toți părinții să apere viața copiilor lor, aceasta fiind însăși chemarea lor părintească.

Apelăm la puterea legislativă și executivă de a reconsidera, prin măsuri adecvate, sprijinirea familiei. În acest sens propunem instituirea unui „salariu matern” (incluzând și actualele alocații pentru copii) și a unei „pensii materne” — gradate în funcție de numărul de copii crescuți efectiv de fiecare mamă și acordate direct mamei; fondurile suplimentare necesare propunem a fi constituite dintr-un impozit special pe veniturile mari și pe profit.

Apelăm la slujitorii tuturor cultelor de a lumina conștiința credincioșilor lor, în privința răspunderii grave pe care o implică încălcarea de către părinți a dreptului la viață al copilului. Atât Biserica Ortodoxă cât și Biserica Catolică condam-

nă avortul ca pe omorirea unui nevinovat.

Apelăm la slujitorii școlii de a lămuri adolescenții asupra răspunderii morale și sociale privind înțelegerea familiei și a obligațiilor care decurg din aceasta.

Apelăm la toți medicii care au frică de Dumnezeu de a refuza degradarea nobilei lor profesii la aceea de măcelărire a unor ființe omenești fără apărare.

În ultimii doi ani au fost omorâți aproape două milioane de copii; sînt mai multe suflete decît a pierdut poporul nostru în două războaie mondiale. Dacă nu lăsam copiii să se nască, poporul nostru se va stinge și numele său va fi șters dintre nemuri. Ne-am încărcat deja cu o grea răspundere ca popor în fața lui Dumnezeu, pentru că născăm în lume nu se mai petrece un asemenea măcel ca la noi.

Cerem tuturor oamenilor cu conștiință, indiferent de credința lor religioasă —, să se înroleze în mișcarea pentru

apărarea copiilor fără apărare. Așteptăm adevărul pe adresa: Comitetul de inițiativă al Mișcării „Buna Vestire”, str. Stadionului 10/4, Or. Victoria, cod 2342, jud. Brașov.

Preasfința Marla, Mama lui Dumnezeu și Mama

noastră cerească să fie ocrotitoarea acestei mișcări de renaștere a familiei românești.

În numele Comitetului de inițiativă,

Pr. Prof. Dr. Octavian Moisin
Prof. Dr. Anton Moisin

Vitregia soartei

Fotografie de FLORIN IONIȚA

În lumina soarelui de mai

Către redacția revistei „Flacăra”

În legătură cu articolul intitulat „Procuratura Generală nu-și respectă hotărârile” publicat în revista dvs. nr. 10 din 11-17 martie 1992, vă comunicăm următoarele:

Petiționarii Drăgan Luiza, Muntean Viorel, Szekely Iosif și Blaj Teofil au formulat memoriile pentru recurs extraordinar în două cauze distincte care s-au referit la diferite aspecte ale nerespectării obligațiilor contractuale de către fosta G.I.G.C.L. Hunedoara — Deva.

În prima cauză petiționarul a solicitat declararea recursului extraordinar împotriva hotărârilor judecătorești prin care s-au respins acțiunile lor pentru obligarea

G.I.G.C.L. Hunedoara — Deva la plata unor penalizări pentru nepredarea la termen a apartamentelor contractate în Petroșani, str. Spitalului Nou nr. 1, Bl. C.

Primul memoriu a fost înregistrat la 13 decembrie 1988 și în urma examinării lor în februarie 1989 s-a comunicat petiționarilor că hotărârile judecătorești criticate sînt temeinice și legale, nepredarea apartamentelor la termenul convenit datorindu-se unor cauze obiective care au exonerat unitatea pîrîtă de răspundere.

În cauză termenul prevăzut de lege pentru de-

clararea recursului extraordinar a expirat, la 21 aprilie 1989. La memoriile formulate în această cauză, ulterior acestei date comunicările noastre au cuprins această mențiune.

În cel de-al doilea litigiu, privind despăgubirile solicitate de către mai mulți proprietari ai apartamentelor din blocul menționat, printre care și cei patru petiționari din prima cauză, reprezentînd contravaloarea unor lucrări de construcții neexecutate sau executate în alte condiții decît cele prevăzute în contract, au formulat memoriile atît petiționarilor cit și G.I.G.C.L. Hunedoara — Deva.

În acest dosar (cu termen de expirare la 3 februarie 1990) s-a declarat recurs extraordinar și s-a comunicat soluția și redacției revistei „Flacăra” cu nr. 2898/11000/1989 și 29979/10999/1989 intrucît două din memoriile petiționarilor ne-au fost

transmise de către publicația dvs. la 15 și 27 mai 1989 cu nr. 1746/1989 și 1201/1989.

Petiționarul, ca părți în acest litigiu au fost citați și participînd la judecarea lui aveau cunoștință la care cauză se referă recursul extraordinar declarat la 29 septembrie 1989, precum și comunicările din revista „Flacăra”.

Menționăm faptul că în legătură cu litigiul privind plata penalităților cerute de petiționari de la G.I.G.C.L. Hunedoara pentru nepredarea în termen a locuințelor contractate, în care nu s-a declarat recurs extraordinar, nu s-au primit scrisori prin intermediul redacției revistei „Flacăra”, astfel că răspunsurile transmise dvs. s-au referit exclusiv la cel de-al doilea litigiu, soluționat favorabil celor în cauză.

Procuror general,
Mihai Popa Cherecheanu

RANK XEROX

REPREZENTANTA
PENTRU ROMANIA:
Bucuresti 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIATI DE
O EXCELENȚA CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUTORI AUTORIZATI RANK XEROX:

ALFASOFT srl
Zalau
Tel: 996 / 15 881

COMPIEST ANVICO srl
Tirgu Mures
Tel.: 954 / 16 644

FIBA IMPEX srl
Ploiesti
Tel.: 971 / 24 717

ROM TEAM SOLUTIONS srl
Bucuresti
Tel.: 13 43 73

APEL srl
Arad
Tel.: 966 / 15 231

COMSER srl
Hunedoara
Tel.: 957 / 12 538-132

FIBA (NORD) S.A.
Suceava
Tel.: 987 / 26 996

TOP EDGE ENGINEERING srl
Craiova
Tel.: 941 / 63 193

AREXIM srl
Bucuresti
Tel.: 14 98 34

COMSERVICE co
Bacau
Tel.: 931 / 46 642

METRONOM
Piatra Neamt
Tel.: 936 / 14 570

LINVERSAL L. D. srl
Iasi
Tel.: 981 / 42 110-1209

ADYLUS srl
Bucuresti
Tel.: 12 95 77

ESTICO srl
Brasov
Tel.: 921 / 19 052

METPRIBOR
Chisinau
Tel.: prefix / 47 15 24

CLIP
Publicitate

POSTA REDACȚIEI

LUCIA PETROVICI — Gura Humorului, str. Zimbrului, nr. 2, bl. garsoniere 100, ap. 19: Stimată doamnă, ne scrieți că articolul pe care l-am publicat despre dvs. în luna decembrie a anului trecut „a avut o mare rezonanță în sufletele aceluia care simt că este suferința și boala”. Ne face plăcere să vă ajutăm în continuare publicînd cîteva din numele celor care v-au fost alături — Popa Ana, Mioara Buescu, Cristina Florea, Maria Modan, Paula Bogdan, Aneta și Alecu Rădulescu, Maria Anegroaie.

GHEORGHE HIRTOPANU — Ploiesti, str. Bobilna, nr. 119, bl. A 6, ap. 18: Numărul celor înzestrați cu puteri paranormale este în continuă creștere. Dacă lucrurile se prezintă așa cum ni le-ați înfățișat, dvs. vă puteți adresa doamnei Maria Vărlan, bine cunoscuta bioterapeută din Chișinău, despre care s-a scris în numărul trecut al revistei noastre. O puteți contacta la următorul număr de telefon: 26 68 39. Urmăriți rubrica în continuare. Vă vom comunica și adresa doamnei Maria Bălănescu.

Iosif FARA — Alba Iulia, str. Mureșului, nr. 66, jud. Alba: Am expediat scrisoarea dvs. Ministerului Sănătății. În momentul în care vom primi un răspuns, îl veți afla fără întârziere. Deocamdată este singura soluție a problemei pe care ne-ați dat-o spre rezolvare.

ELENA GRECESCU

S. O. S. ! SĂNĂTATEA ÎN PERICOL ! (I)

În România, asigurarea sănătății a devenit o problemă de gravitate extremă. Sumele acordate de la buget Ministerului Sănătății sînt mult sub limitele absolut necesare asigurării supraviețuirii sistemului sanitar.

Să fie, oare, pensionarea specialiștilor soluția salvatoare ?

Interviu cu prof. dr. Adrian Georgescu,
directorul Institutului pentru ocrotirea mamei și copilului
„Prof. dr. Alfred Rusescu“

AVEM NEVOIE DE SPECIALIȘTI ?

— În starea actuală de criză a asistenței medicale românești, una din primele soluții la care s-a gândit Ministerul Sănătății a fost renunțarea la specialiștii pensionabili. Vi se pare firesc ?

— Cel puțin în ceea ce ne privește, am considerat această ca pe o recomandare în aplicarea căreia am acționat selectiv pe criterii ferme de profesionalism și capacitate de muncă. Cum își poate imagina cineva că poți pensiona, peste noapte, sute de medici, în condițiile în care există discipline, cum ar fi, să zicem, anatomia patologică, dar nu numai, în care, aplicată nediferențiat, o asemenea hotărâre ar elimina circa 60% din specialiștii domeniului — către care nu se prea înghesuie nimeni — și care, astfel, s-ar afla în pragul dispariției ? Pe de altă parte, dacă nimic nu se va schimba în suma acordată sănătății, situația va deveni pur și simplu tragică. În condițiile în care prețul unor dintre medicamente a crescut de peste 10 ori, spitalul nostru a cheltuit în primele 4 luni, suplimentar, 9 milioane lei, adică dublul sumei alocate de la buget pentru medicamente, îngrijirea și hrana bolnavilor. După cum știți, prețul alimentelor a crescut. În aceste condiții, dacă nu se obține o suplimentare de la buget, la 1 august vom fi nevoiți să ne înecăm activitatea.

— În fața unei asemenea situații, se poate susține că orice discuție devine inutilă. Cred, totuși, că problema specialiștilor merită o atenție deosebită.

— Desigur ! În situațiile de criză se iau adesea măsuri excepționale. Întrebarea, însă, în ceea ce ne privește e extrem de gravă : dau afară un specialist excelent ca să țin un ti-

năr care mai are mult de învățat (chiar de la acest specialist !) ori păstrez specialistul și transform în șomer tânărul ?

— În condițiile unei țări care nu poate vorbi în nici un caz de inflație de medici, o asemenea întrebare, dar mai ales răspunsul ei oricare ar fi el, este de-a dreptul absurd.

— Ea există, însă, iar eu sînt obligat să acționez în cadrul impus de ea. Adevărul este că nici o țară din lume, oricît de bogată, nu-și permite să susțină niste scheme umflate artificial. Noi încă o facem. Numai că un lucru trebuie bine înțeles — nu medicii sînt supra-numerari.

— Deci, n-ați renunțat la medici ?

— Am renunțat la un medic

● **Își vor închide spitalele porțile ?** ● **Schemele umflate artificial din spitalele românești nu se datorează numărului de medici** ● **Cît vom depinde de bugetul statului, nici o speranță de redresare** ● **Autonomia spitalelor e obligatorie** ● **Polarizarea specialiștilor — un fenomen periculos** ● **Leafa unui vinzător într-un magazin de lux — 25 000 lei, a unui medic primar după 25 de ani de muncă — 18000 lei**

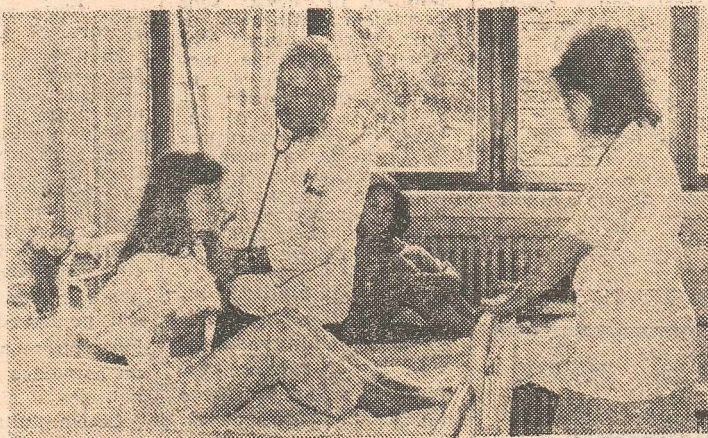
de 72 de ani și la o doctoriță de 62. Cea de a doua etapă de pensionări vizează pe cei care au implinit vîrsta pînă la 1 III '92. În această situație, sînt 10 medici, specialiști, primari. În privința a patru dintre ei, Consiliul de administrație a votat menținerea lor cel puțin pînă la 31 decembrie 1992, iar alți patru vor funcționa cu jumătate de normă. Cum poți pensiona patru din cei mai buni medici pediatri din Româ-

nia ? Cum poți pensiona, de exemplu, pe doctorița Iacob, declarată în Anglia, Femeia anului 1992, pentru rezultatele activității sale ?

— Revenind la personalul administrativ, sînteți, azi, în măsură, să dispuneți reducerea lui, nelegată de împlinirea sau nu a vîrstei de pensionare ?

— Da, și o vom face. Atîta vreme cît vom depinde exclusiv de bugetul statului, si-

tuția are foarte puține șanse să se îmbunătățească. Autonomia noastră, în aceste condiții, devine obligatorie. Sigur că nici un spital nu își va echilibra balanța din încasarea

prețului unor analize la cerere, a unor expertize sau a eliberării unor certificate. Pentru bețivii și pentru huliganii care se bat și ajung în stare gravă în spital necesitînd intervenții chirurgicale și tratamente îndelungate și scumpe, uneori cheltuielile sînt foarte mari. De ce să le suporte bolnavii reali, și nu ei, vinovații ? Dar, veți spune, nu sînt impresionate sumele obținute astfel. Totuși, adăugate celor alocate de la buget, pot însemna un plus considerabil în sîrăcia noastră actuală. Oricum, mi se pare o soluție mult mai corectă decît îndepărtarea specialiștilor în vîrstă !

Nu există țări în care atunci cînd ai implinit vîrsta să nu fii pensionat. Generalul Schwartzkopf a cîștigat războiul din Golf, era un adevărat erou, iar a doua zi a fost pensionat. Problema e că la noi pensionarea înseamnă condamnarea la mizerie. Asta, pe de o parte. Pe de alta, și aici vorbesc în

numele interesului social general, este imposibil să te dispensezi de specialiști remarcabili cînd între pregătirea lor și a tinerilor care rămîn există mari discrepanțe. Nu din vina acestora din urmă, să fim înțeleși ! Însă cite discipline au beneficiat, în ultimele două decenii, de concursuri ? Dacă specializarea medicilor s-ar fi putut realiza în ritmul necesar fiecărui domeniu, astăzi n-ar mai fi existat această polarizare absurdă — la un pol vîrstniciei, la celălalt, tinerii.

— Din păcate, această polarizare acționează, cu efecte negative, în mai multe zone ale domeniului medical.

— Însăși problema actuală, a golului de specialiști, ce se creează prin renunțarea la specialiștii vîrstnici, este efectul unei polarizări datorate, de astă dată, sistemului de salarizare inacceptabil care face ca tinerii să ocolească specialitățile în care salariul e unica sursă de venituri, ca igiena, radiologia, anatomia patologică și, în oarecare măsură, pediatria, îndreptîndu-se către chirurgie, obstetrică, interne, ORL, zone care asigură cîștiguri suplimentare. Trebuie să fie clar pentru toată lumea, pentru factorii de decizie în principal, că atîta vreme cît va continua să existe sistemul actual și valorizarea actuală a acestei profesii, polarizarea de care vorbeam va continua să se adîncească, iar calitatea actului de asistență medicală va continua să se degradeze. E inadmisibil ca un vinzător într-un magazin de lux să cîștige 25 000 de lei, iar un medic primar cu vechime de peste două decenii, numai 18 000 lei. Nișării în lume nu se întîmplă așa ceva !

— Desi s-a demonstrat — cu claritate că actualul sistem de asistență medicală este greoi, inoperant, și, pînă la urmă, contrar intereselor pe care ar trebui să le servească, în apărarea lui se ridică, încă, voci. Medicii care cer înlocuirea acestui sistem cu un sistem occidental de asistență medicală socotesc că numai incapacitatea profesională și, deci, teama de a rămîne fără pacienți, face posibilă o asemenea atitudine din partea unor confrăți. Dumneavoastră ce părere aveți ?

— Eu pot spune un singur lucru. Pretutindeni, acolo unde este aplicat, sistemul occidental de asistență medicală asigură o calitate superioară îngrijirii populației și un statut demn medicului. Adevărul este că sistemul nostru profesional, este, deci, unica soluție !

ROXANA MANOLESCU ■

E clar. Avem nevoie de specialiști. Atunci, de ce: CONCURSURILE CONTINUĂ SĂ RĂMÎNĂ UN JOC DE INTERESE ?

În privința asistenței medicale, România continuă să se situeze pe ultimele locuri în rîndul țărilor europene. Cauza acestei situații : dezinteresul și incompetența foștilor și actualilor guvernanți.

Principalul factor de decizie este Ministerul Sănătății. Înainte de 22 decembrie 1989, acest minister lucra după „indicările prețioase“ ale celor doi Ceaușești, ceea ce explica o serie de realități aberante în domeniul asistenței medicale. După Revoluție — în pofida tuturor așteptărilor — anomaliile n-au dispărut, ba dimpotrivă, ele s-au accentuat sub privirile neputincioase (sau complice) ale unor miniștri depășiți total de evenimente.

Cea mai tristă realitate a medicinei românești a constituit-o stoparea examenelor de secundariat la ordinul expres al cabinetului nr. 2. După decembrie 1989, Ministerul Sănătății și-a anunțat intenția de a relua aceste examene. Numeroși specialiști din Occident și-au oferit asistența în organizarea și desfășurarea concursurilor de secundariat, dar Ministerul Sănătății, prea plin de sine, i-a refuzat. Iată ce a ieșit :

Pînă astăzi s-au desfășurat trei asemenea concursuri. Au fost stabilite următoarele condiții pentru candidați : 1. bibliografie exclusiv după manualele românești (cele străine nefiind accesibile tuturor) ; 2. existența unui termen de cel puțin 6 luni între data publicării bibliografiei și data susținerii probelor.

De acum încolo încep să apară... „minunile“. Autor : ni-

mass-media, cum ar fi fost firesc și legal.

Următorul examen s-a desfășurat în toamnă lui 1990. Cînd s-a ajuns cu repartizarea posturilor la poziția 80, datorită unor contestații, comisia a anunțat că interrupe repartizarea pînă a doua zi, la orele 8,00. Dar... după numai o oră, comisia a reluat repartizarea, deși mulți candidați plecaseră acasă. Pentru această șmecherie, minis-

trul a fost contopite. Consecințe : reducerea șanselor celor foarte bine pregătiți și creșterea șanselor celor mediocri pregătiți în ambele specializări.

2. Modificarea bibliografiei prin introducerea a peste 1200 de pagini din lucrări nu toate de strictă actualitate. Consecință : îngreunarea muncii de pregătire a candidaților.

3. Dacă la cele două concursuri precedente examinatorii au recurs la seturi de 60 de întrebări într-o perioadă de 4 ore, la al treilea concurs ei au dublat numărul de întrebări (120) dar au păstrat neschimbat timpul.

Pentru acest ultim concurs, Ministerul Sănătății a perceput o taxă de 1500 lei, necesară, chipurile, pentru multiplicarea testelor. Numai că pentru această sumă candidații au primit doar o... cariocă, testele nefiind nici astăzi multiplicare. A fost astfel anulată posibilitatea verificării răspunsurilor corecte și, deci, posibilitatea de a formula contestații față de rezultatele obținute. Totuși, candidații au identificat cel puțin șase subiecte care nu făceau parte din programa anunțată. În replică, Ministerul Sănătății a promis că va publica

testele cu întrebări în „Viața medicală“, dar promisiunea nu a fost onorată. Chiar redactorii acestei reviste au interpellat ministerul în această problemă, dar nu au primit nici un răspuns. De precizat că fiecare test purta semnătura în original a ministrului sănătății, dl. Mircea Măiorescu. Rezultă deci că dl. ministru este direct răspunzător, dar se vede treaba că domnia sa a preferat să rămînă filosof, tăcînd...

După trei luni de la repartizarea candidaților admiși, la unele specialități au apărut — pe baza cărui examen ? — medici în plus. De pildă, la cardiologie au fost scoase la concurs și ocupate 15 posturi, dar în prezent există 23 de medici care efectuează specializarea în acest domeniu. Iar la neurologie au fost consacrați încă 5 medici la cursurile de secundariat.

Caragiale este — după cum se vede — cu Ministerul Sănătății ! Examenele organizate de către cei de aici seamănă al naibii de mult cu cele descrise de nenea Iancu : concursul se sustine joi, dar posturile sînt ocupate de marți !

LUCIAN TUDORANCEA ■

● **„Specialiștii“ în concursurile de secundariat n-au nevoie de asistența Occidentului** ● **Apariții misterioase după examene** ● **10 afișați, 15 cîștigători** ● **Caragiale este cu Ministerul Sănătății**

meni altul decît Ministerul Sănătății. Astfel, după primul concurs (primăvara lui 1990) au apărut în plus locuri la diferite specialități care nu au fost declarate inițial. Cum și de ce ? Aceste locuri au fost ocupate de unii dintre candidații declarați respinși. Ei au aflat de existența locurilor mai sus pomenite din surse obscure, pentru că ele, locurile suplimentare, nu au fost publicate în

trul sănătății de atunci, dl. Bogdan Marinescu, a fost interpellat foarte dur (la propriu) de către cei astfel pămăliți.

Cel de-al treilea concurs a avut loc pe data de 27 octombrie 1991. Au apărut modificări esențiale și anume :

1. Dacă la primele două concursuri, probele au fost diferențiate în două mari grupe de specialități (profil medical și profil chirurgical), acum ele

Mecanica abuzului

CERCETAT SUB CEAUȘESCU, CONDAMNAT SUB ILIESCU

Perpetuarea și chiar agravarea abuzurilor săvârșite în perioada dictaturii comunisto-ceaușiste au devenit emblematice pentru cei doi ani ai guvernării F.S.N. Explicația rezidă în menținerea cu obstinație a structurilor totalitare, mafioate care continuă să aplice „cu succes” învățătura marxist-leninist-stalinistă, bazată pe minciună și diversiune.

Acest adevăr — din nefericire — axiomatic se verifică din plin și în viața justiției românești. Nu s-a renunțat la procesele-mascaradă, la înscenările judiciare, menite a servi anumite interese politice (sau ideologice), a distruge orice posibilă rezistență în fața tăvălugului comunist.

Din victimă, inculpat...

În data de 1 noiembrie 1989, dl. Dumitru Grădinaru, domiciliat în municipiul Galați, strada Științei, a avut o discuție cu locotenent-colonelul Palor despre situația de atunci a țării, despre iminenta prăbușirii dictaturii. Discuția s-a desfășurat în comuna Budești, unde se deschisese șantierul pentru ecluza viitorului canal Dunăre-București și unde dl. Grădinaru fusese detașat cu serviciul.

După 4 zile, mai precis în data de 5 noiembrie 1989, aflându-se acasă, în Galați, dl. Grădinaru a fost atacat de un vecin al său, Ștefan Ciortan, cunoscut colaborator al miliției și securității locale. Rănile provocate victimei au necesitat 13 zile de spitalizare! Și totuși, dl. Dumitru Grădinaru a fost chemat la Miliția Municipiului Galați, unde au început cercetările. I s-a înlocuit dosar penal pentru... agresarea agresorului său: Ștefan Ciortan.

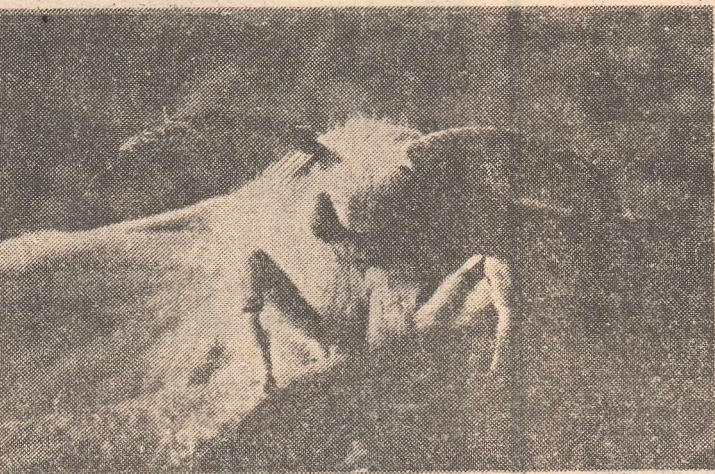
Din victimă dl. Grădinaru a ajuns inculpat...

Un proces cu cîntec

Revoluția din decembrie 1989 nu a modificat cu nimic optica justițiarilor de tip vechi. Cel care a „instrumentat” dosarul se numește colonelul Sinescu, fost și actual șef al Serviciului de Cercetări Penale din cadrul

Miliției (Poliției) Județului Galați.

„Cercetările” au durat pînă în luna martie 1990, cînd, prin hotărîrea judecătorească nr. 509 a Tribunalului Județean Galați, dl. Dumitru Grădinaru a fost condamnat la 2 ani și 6 luni muncă corecțională. De precizat că instanța nu a luat în considerare depozițiile martorilor Maria Mititelu și Vasile Tăbăcaru, care au arătat că agresorul a fost Ștefan Ciortan și nu decum inculpatul. Aceeași instanță a admis (cum?, pentru cît?) un certificat medico-legal fals prezentat de așa-zisa victimă ca „probă” a agresării sale. Așa după cum se știe, aceste certificate sînt tipizate și se completează de medicul legist. Certificatul, depus de Ștefan Ciortan în fața instanței de judecată și admis fără rezerve de aceasta, nu fusese întocmit pe un formular tipizat (tipărit), ci pe o simplă bucată de hîrtie și nu fusese eliberat de dr. Ciobotaru, așa cum afirmase „victimă”.

Fotografie de CRISTIAN CĂLUGĂR

De la tribunal la pușcărie

În urma acestui proces, dl. Dumitru Grădinaru a făcut recurs, dar acțiunea i-a fost respinsă. Mai mult, procuratura județeană a cerut instanței și a obținut transformarea pedepsei din muncă corecțională în privare de libertate. Disperat, dl. Grădinaru a înaintat memoriile peste memoriile către președintele Ion Iliescu, Procuratura Generală a României, dar răspunsurile s-au lăsat foarte mult timp așteptate. Atunci cînd totuși au sosit, ele nu ofereau nimic concret.

În cadrul audienței pe care a solicitat-o procurorul șef al județului Galați, dl. Dumitru Grădinaru i-a relatat acestuia condițiile ilegale în care s-a desfășurat procesul, inclusiv problema veridicității certificatului medico-legal. Drept răspuns, dl. procuror șef l-a amenințat pe față, spunându-i că pentru aceste afirmații „calomnioase” ar putea fi judecat și condamnat.

Nici la Procuratura Generală, dl. Grădinaru nu a găsit înțele-

gere. Aici i s-a spus că nu poate fi admisă cererea sa de suspendare a executării pedepsei pînă la clarificarea dosarului și că trebuie să execute cu „orice preț” pedeapsa...

Un aspect deosebit de interesant este conținutul declarației numitului Gheorghe Bulgaru, de care instanța nu a ținut cont. Iată despre ce este vorba: Gheorghe Bulgaru, vecin cu dl. Grădinaru, a recunoscut în scris că anterior revoluției, miliția și securitatea i-au cerut sprijinul în acțiunea ce se organiza atunci împotriva dlui. Dumitru Grădinaru, considerat de organele de reprimare ceaușiste un „element periculos”. Iată un pasaj din această mărturie: „Atunci, în noiembrie 1989, nu înțelegeam de ce miliția îmi cerea să o susțin în cazul Grădinaru. Dacă miliția a observat că refuz cooperarea, a apelat la alți vecini, cum este Ștefan Ciortan”.

În data de 21 ianuarie 1991, dl. Grădinaru a fost arestat. Inițial a fost depus la sediul poliției municipale. Aici a fost luat în primire de sectoristul Marcel Tudor care l-a dus la poliția județeană. Primul ofițer care l-a anchetat a fost colonelul Sinescu. Același Sinescu din noiembrie 1989... Dl. Grădinaru a fost înjurat timp de 15 minute fără ca dl. colonel să se repete o singură dată. Interogatoriul a fost continuat de colonelul Avrigeanu care a avut o atitudine civilizată. Acesta l-a informat pe arestat că personal i-a înaintat dosarul către Procuratura Generală pentru declanșarea recursului extraordinar...

În cele din urmă (27 martie 1991), dl. Dumitru Grădinaru a fost eliberat condiționat pînă la judecarea recursului extraordinar. Curtea Supremă de Justiție a decis (dosar nr. 493/1991), încetarea procesului penal și nu achitarea inculpatului. Dl. Grădinaru se întreabă cine plătește pentru cele două luni petrecute pe nedrept la pușcărie și mai ales pentru procesul înscenat de la Galați? Așteptăm, a-lături de dl. Dumitru Grădinaru, răspunsul.

LUCIAN TUDORANCEA

DURERI DE CAP LA SPITALUL NR. 9

Situația Spitalului nr. 9 dă dureri de cap atît bolnavilor cît și medicilor. Dotarea tehnico-medicală se situează mult sub nivelul est-european. De exemplu, în fosta R.D.G. tomograful computerizat era folosit chiar de la camera de gardă a spitalelor, în timp ce în România existau (și continuă să existe) doar 3 astfel de aparate: unul la Spitalul nr. 9 (defect), unul la Spitalul Fundeni și altul la Spitalul Militar Central.

Nici medicamentele nu există la Spitalul nr. 9. Eurosenidul, nifedipinul, algalcalminul lipsesc constant din farmacia spitalului, ceea ce face ca anumite tratamente să se aplice parțial, cu efecte pe măsură.

Alimentația bolnavilor este insuficientă. În consecință, administrația a autorizat — contrar regulamentului — vizitarea lor la fiecare oră, în fiecare zi pentru a li se aduce hrană de acasă. Pavilioanele spitalului, în marea lor majoritate, sînt vechi, insalubre și supraaglomerate.

Deși condițiile nu sînt propice practicării unei medicini moderne, noi și noi medici își fac apariția în spital fără a îndeplini însă prescripțiile legale în materie. Astfel, Institutul de Neurologie din cadrul Spitalului nr. 9 a scos la concurs în anul 1992 posturi pentru care au dreptul să candideze și medici generaliști. Logic ar fi fost ca acest institut să primească pentru activitatea de cercetare nu novici în neurologie ci specialiști, adică oameni deja formați profesional.

Dar cea mai tristă realitate

o constituie reducerea drastică a bugetului alocat asistenței medicale. În acest scop, Ministerul Sănătății a emis de curînd un ordin în care se stipulează că acoperirea depășirilor bugetare la fondul destinat medicației bolnavilor se va face din... fondul de salarii al personalului medico-sanitar. Acest personal este obligat să aleagă între tratarea corectă a pacienților și păstrarea intactă a veniturilor sale. Să recunoaștem că nici Ceaușescu nu fusese atît de diabolic!

LUCIAN TUDORANCEA

TEHNICA AUTOPORTRETULUI

„În urma apariției articolului „Pacienții nu contează” — F.L.A. CĂRA nr. 15/1992 — am fost chemat la Ministerul Sănătății, unde dl. dr. George Iacob, secretar de stat, m-a asigurat încă o dată, și a făcut-o în cuvinte emoționante, de apreciere, de sprijinul domniei sale, al ministerului. Mai mult chiar, s-a adresat oficial domnului ministru al transporturilor, cerînd și justificînd păstrarea compartimentului de flebologie în spitalul unde lucrez. Rezultatul, însă deocamdată, este doar făcerea, o stranie reacтивitate a domnului ministru Traian Băsescu”.

Ați citit cuvintele dlui dr. Horațiu Angelescu, omul care, din 1962, folosește în operațiile de varice o metodă proprie, ce scutește bolnavul de suferințele operației, ca să zic așa, clasice.

Grație experienței și autorității în materie a doctorului Angelescu, Spitalul C.F.R. de lângă Piața Presel ajunse să aibă singurul compartiment de flebologie din România. Un fel de minisectie, foarte bine organizată, în cadrul secției de chirurgie. Compartiment pe care în loc să-l sprijine, la sfîrșitul anului trecut, directorul general de resort din Ministerul Transporturilor l-a desființat. Sforțări de culise au făcut ca doctorul Angelescu să mai fie lovit o dată, în această reușită a sa. Ca și cînd n-ar fi fost lovit destul, în diferite chipuri, încă din studenție de tot soiul de „colegi”. Nimic de zis, viața e capricioasă pînă și cu ticăloșii. Unul, a cărui turnătorie îl trimisese la închisoare, l-a

căutat, peste ani, să-și ceară iertare în genunchi. La propriu. Sigur, o ticăloșie poate fi iertată. De spălat se spală mai greu. Noua ticăloșie a „colegilor” care nu l-au lertat nici o dată orgoliul de-a afișa o metodă proprie a fost camuflată, cu prăfăcută candoare, sub desoperirea faptului că nomenclatorul Ministerului Sănătății n-a cuprins flebologia ca pe o specialitate distinctă. Drăgălașii de „colegi”, care sînt gata oricînd să jure că îl apreciază și-l doresc binele, în realitate doareau să-l facă zile fripte. Să se-nvețe minte odată cu metoda aceea, pe care a început lumea, chiar și prin alte țări, s-o aprecieze și s-o numească „metoda Angelescu”. Și, uite-așa, „vagonul” flebologiei a fost tras pe linie moartă. Manipulant de serviciu: distinsul director general V. Ionescu-Dimancea.

Iată însă, adresa — nr. leșire G.I./11346/126 — din 17 aprilie 1992, trimisă de la MINISTERUL SĂNĂTĂȚII CABINETUL SECRETARULUI DE STAT către DOMNUL ING. TRAIAN BĂSESCU, MINISTRUL TRANSPORTURILOR: Stimate domnule Ministru, Am onoarea a vă încredința că dl. dr. Horațiu Angelescu, medic primar chirurg la Spitalul C.F.R. 1 s-a adresat printr-o cerere Ministerului Sănătății solicitînd sprijinul nostru pentru menținerea în funcție a secției de 20 de paturi de flebologie.

Avînd în vedere experiența unică în domeniul patologiei venoase pe care a dobîndit-o dl. dr. Horațiu Angelescu, de-a

lungul anilor la noi în țară, apreciat și peste hotare, considerăm că menținerea acestei singure secții de profil este o necesitate imperioasă pentru nevoile populației. Trebuie reținută și marea adresabilitate a pacienților către acest compartiment tocmai datorită calificărilor profesionale ale medicului citat.

Față de cele de mai sus, vă adresăm rugămîntea să acordați sprijinul dvs. în consolidarea funcționalității secției prin încadrarea cu personal corespunzător.

În speranța înțelegerii dvs. la care adăugăm acordul deplin al Ministerului Sănătății, vă rog să fiți convins domnule Ministru că ați contribuit astfel la alinarea multor suferințe omenești.

SECRETAR DE STAT, Dr. George Iacob.

Dl. doctor Angelescu ne-a prezentat și copia xerox a următorului atestat depus, de asemenea, la cabinetul dlui ministru Traian Băsescu:

CENTRUL NAȚIONAL DE CHIRURGIE CARDIOVASCULARĂ FUNDENI — BUCUREȘTI. Nr. 48/20.04.1992. Prin prezenta atestăm doctorului Angelescu M. Horațiu, medic primar chirurgie generală — calitatea de a efectua orice fel de intervenție chirurgicală conformă cu pregătirea sa. În ceea ce privește Compartimentul — Secția cu profil de Flebologie, aceasta nu contravine cu nimic normelor legale, deontologice — unanim recunoscute. De altfel, vasta experiență în acest domeniu — confirmată atît prin

lucrările științifice cu specific flebologic publicate în țară și străinătate, cît și procedeu original de „Chirurgie a varicelor fără stripping”, prezentat în fața medicilor chirurghi la USSM/AMR și la cel de-al XIV-lea Congres Național de Chirurgie — atestă o dată în plus calitatea sa. Recomandăm menținerea Secției de Flebologie în cadrul Spitalului C.F.R. Rezultatele obținute prin aplicarea acestui procedeu din anul 1962 și în prezent, precum și marea adresabilitate a pacienților din țară și din străinătate, confirmă — atestă utilitatea acestei specialități. Prof. Dr. Docent Ion Pop D. Popa.

„Cu toate acestea, adaugă dl. doctor Angelescu, dl. ministru Băsescu nu se grăbește să a-rate prin fapte că este de partea adevărului, de partea pacienților, de partea dreptății. Deși, iată, se vede că așa numitele argumente ale dlui director general Ionescu-Dimancea erau pretexte, că omul acesta s-a dovedit de rea credință, totuși, împotriva evidenței este menținut răul pe care l-a făcut”.

În fond, de ce să nu admitem și o tehnică a autoportretului prin fapte? Sau chiar prin lipsa lor!? De pildă, unul din oamenii aflați în fruntea Ministerului Sănătății contribuie, cum se vede la un asemenea tablou, prin atitudinea onestă în respectiva dispută. Dl. ministru Traian Băsescu ezită. Nu îndrăznește încă să aibă o opinie. Este și acesta un fel de a-și migăli autoportretul.

Vă vom ține la curent cu episoadele viitoare ale furiei mănăstirilor de ambii, care calcă peste suferințele oamenilor fără să-i mai observe.

DORIN GHERGHINESCU

Interviu cu dl. Bogdan Hossu,
liderul Cartelului Sindical ALFA

Guvernul poate fi acuzat de genocid

— În februarie 1991, sindicatul pe care îl conduceți califica viața cetățenilor români insuportabilă, considerând situația economică și socială a țării incomparabil mai proastă decât aceea existentă înainte de Revoluție. Care este acum părerea dvs.?

— În 31 octombrie '91, în comparație cu octombrie '90, nivelul de trai s-a redus cu 20 la sută. Februarie '92 are o scădere față de octombrie '90 cu 68 la sută. Raportat la februarie '91, prețurile au crescut de circa 10 ori, iar salariile doar de aproximativ 3 ori. Raportul se reflectă și în situația consumului la cetățeanul de rând, industria ușoară (electrotehnică — bunuri de larg consum), începând să resimtă scăderea solicitărilor consumatorilor. Au început să apară stocuri în baza unei false echilibrări a cererii și ofertei, care nu ține cont de puterea de cumpărare. Lucrurile pot lua o turnură periculoasă pe o spirală descendentă. Fabricile au stocuri de marfă, dar nu au cereri. Vor fi nevoite să concedieze tot mai mulți muncitori. Apar dificultăți tot mai mari pentru consumator în domeniul relației industrie-cetățean. Dacă nu se vor vinde produse, sursele contribuabile la buget vor fi în descreștere. Neexistând resurse la bugetul statului, și instituțiile bugetare (armată, poliție, învățământ, sănătate) vor intra pe o pantă descendentă și-și vor micșora numărul de salariați.

— Acum mai bine de un an, la unul din mitingurile organizate de „ALFA”, unul dintre sloganuri era: „N-ĂȚI REUȘIT: MUNCITORII S-AU TREZIT!”. Imposibilitatea unei vieți decente pentru muncitori devine însă tot mai evidentă. Veți organiza un nou miting?

— Momentan, nu. Ni se pare că acum, în conjunctura actuală, adversarul nostru, Guvernul, a intrat într-o stare de așteptare totală. Un miting n-ar fi decât un motiv de scuză, de a se spăla pe mîini și de a demisiona. Nu credem că Guvernul trebuie să demisioneze. În septembrie anul trecut s-a angajat să-și ducă mandatul pînă la capăt și trebuie s-o facă. Dacă Guvernul demisionează, poate fi acuzat și el de genocid ca membrii C.C.-ului. Sperăm ca la sfîrșitul lui mai — începutul lui iunie, să se poată realiza alegerea noului legislativ și numirea noului Guvern.

— Intr-o scrisoare deschisă adresată președintelui României, Cartelul afirma: „o nouă oligarhie, bazată pe fraudă, pe afaceri subterane și privatizări improvizate își întinde tentaculele în industrie”. Cum pot fi rețezite brațele „caracatiței”?

— După speranța noastră, viitorul legislativ ales pe o perioadă relativ mai lungă va reface două legi importante: Legea privatizării în industrie și Legea fondului funciar în agricultură. De fapt, vor îmbunătăți și corecta aceste legi. În iulie '91 se ajunsese deja la un acord asupra unui nou proiect de lege a privatizării, propus atît de elemente feseniste, cît și de opoziție și reprezentanți sindicali. Se ajunsese la o formulă relativ optimă. Mai sperăm ca viitorul executiv să stagneze specula care s-a făcut, se face și se va mai face în industrie.

— Cartelul „ALFA” a fost acuzat de Uniunea Confederativă Națională (Alianța Confederativă Intersindicală „15 NOIEMBRIE” — Brașov, Confederațiile Hercules și FIDES) că urmărește împărțirea patrimoniului tuturor salariaților din România, sindicaliști sau nu. Care este adevărul?

— U.C.N.-ul era un acord între 5 confederații, care nu mai există. Convenția Guvern-sindicat nu poate funcționa decât restructurată în mod radical. Dacă ea există, trebuie analizate și finalizate problemele la nivel național. În octombrie '91, Guvernul Stoiljăan a încercat divizarea mișcării sindicale, atrăgîndu-ne în capcane juridice la care nu se poate face față. Dorim: contractul colectiv la nivel național cu contracte pe ramuri și comisii paritare; crearea comisiilor naționale de indexare și alegerile sindicale. Reprezentarea sindicatelor trebuie să rezulte proporțional cu numărul deținut în alegerile sindicale. U.C.N.-ul nu a pre-

zentat actele prin care se dovedea recenzarea sindicaliștilor. Convenția de administrare a patrimoniului este deschisă oricărei organizații sindicale care face dovada recenzării membrilor ei.

— Este sau nu justă impozitarea veniturilor sindicale?

— În Vest, sindicatele sînt scutite de impozite. Capitalul lor are două caracteristici: scopul umanitar și faptul că ele sînt organizații care lucrează dintr-un salariu impozitat. Scopul organizațiilor de a apăra drepturile salariaților nu creează profituri unor grupuri de oameni. De aceea, am contestat sistemul de impozitare. În loc să primim bilete de odihnă, cu preț redus, în stațiunile din țară, plătim impozit.

— Ați fost, în repetate rînduri, acuzat de desfășurare a unor activități politice în locul celor sindicale.

— Am fost acuzat că fac politică chiar și cînd am cerut indexarea salariilor. Nu avem obiective politice, dar a milita politic este inevitabil. Nu ne-am propus să acționăm ca „Solidaritatea” din Polonia. Sîntem însă interesați să sensibilizăm parlamentarii la problemele social-economice ale membrilor noștri și ne vom orienta către cei care ne sprijină. Nu ne vom transforma în partid politic, dacă asta ați vrut să întrebați indirect.

— Ați abandonat proiectul prin care v-ați propus să obțineți salariul de 24.000 lei pentru salariații dependenți de cartel?

— Nu. Pe structurile noastre, salariul minim se va sălta substanțial. El este cuprins deja între 13 și 14 mii lei. Salariul de 24.000 lei a fost cerut în situația cînd prețurile scăpaseră de sub control, nefiind stabilizate.

— Cum se manifestă acțiunile spărgătorilor de grevă în timp ce dvs. vă aflați în grevă?

— Spărgătorii de grevă sînt mai mult persoane care umblă cu zvonuri și creează diversivne psihică: oameni manevrați, cointeresați, care încearcă să dezbină. Ei nasc convulsii sociale, informațiile false pe care le propagă luînd o amploare nedorită. Zvonurile sînt recepționate, și cele care convin sînt modificate și redifuzate. Intervine astfel o nebunie colectivă infernală.

— Unul dintre sentimentele caracteristice ale majorității românilor este acela de resemnare. Ne-am obișnuit cu necazurile cotidiene și ni se par normale. Cei care ies în stradă sînt adeseori apostrofați de restul lumii și indemnăți să meargă la muncă în loc să-și „piardă timpul” cu mitinguri. La nivel național, progresul este insesizabil. De ce?

— Este vorba de o lipsă de educație; este și o problemă de mentalitate. Mass-media — Televiziunea în special — nu face nimic pentru educarea necesară și pentru a se ajunge spiritual într-o economie socială de piață. Datorită mecanismelor promovate de executiv și Parlament, se constată proliferarea bisnișilor, cel care dorește într-adevăr să creeze ceva fiind mai mult împiedicat decât ajutat.

— Gura lumii e slobodă și cred că nu v-ați așteptat să vă cruțe. Se zvoneste că Bogdan Hossu s-a pripocsit cu două mașini ultrasofisticate de cînd e lider sindical. Vă simțiți dator cu vreo explicație?

— Locuiesc unde locuam, în același apartament „central” de două camere din Ghencea. N-am mașină; am vindut-o după prima liberalizare. Nu mi-am îmbunătățit cu nimic nivelul de trai.

— Credeți că sacrificiul unei tinereși, a unei vieți la urma urmelor — pentru cauza oamenilor sărmani — face parte dintr-un destin scris dinainte (este predestinat), sau din condiția umană de luptător?

— Sacrificiul ar fi trebuit să fie dat de fiecare pe perioada de tranziție (4 ani). Există două alternative: acest sacrificiu sau plecarea din țară. Am avut ocazia să părăsesc definitiv România, dar am refuzat, considerînd că fiul meu (7 ani) ar fi un izolat în exterior. Sînt pentru realizarea unei societăți viabile și democratice în România.

RADU POPA ■

METROUL

„Era imposibil de respirat acolo, flăcările se ridicau mai sus de ferestre, fumul pătrundea înăuntru și nu credeam că mai există speranță de a ieși. Podeaua devenise moale și începuse să se topească”. Imaginile, strict autentice, descriu sumar cel mai grav accident de metrou de pînă acum. Era noiembrie 1991, al 456-lea accident în 12 ani de funcționare.

„Lucrurile se deteriorează direct proporțional cu valoarea lor” (Murphy)

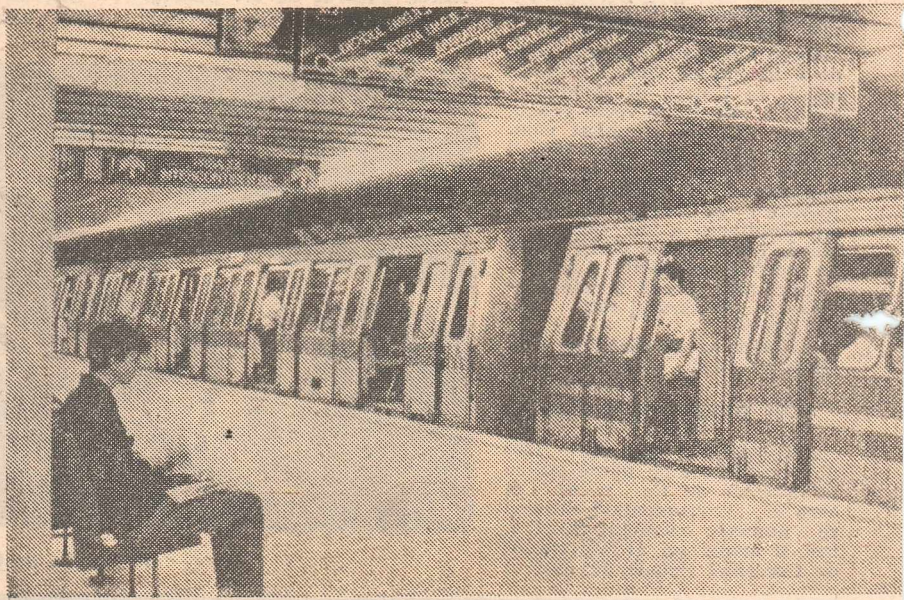
Tunelurile și galeriile metroului bucurestean, aflate în execuție, sînt amenințate în acest an cu un pseudo-cutremur, anticipat prin calcule de conducerea S.C. Tungalmetrou S.A. Cauzele (întotdeauna datorate „perturbațiilor” exterioare), aici — ca și în multe alte locuri —, sînt de natură financiară în primul rînd. Pentru că fondurile de investiții alocate de la buget pe 1992, pentru continuarea lucrărilor, reprezintă doar 25 la sută din capacitatea de lucru a societății, iar dacă acestea nu vor fi majorate cu încă un milion și jumătate de lei, costurile de conservare a lucrării vor fi de circa 500 de milioane, și asta fără a mai pune la socoteală faptul că stagnarea acestora duce la acumulări de apă, surpări și deplasări ale clădirilor.

Se știe că stațiile de metrou au fost

construite mereu în grabă, iar efectul acestui zor este afectarea uneori a siguranței construcției. Pe linia Pantelimon — Republica, datorită trepidațiilor, s-a constatat fisuri la locuințele situate în această zonă; apoi fenomenul infiltrație este inerent căci la stația „Piața Romană”, de exemplu, se turna beton la —22°C. Cei din conducerea Metrorex (beneficiarii), afirmă că „în toată lumea nu există metrou în care să nu intre apă”. Desigur, asta nu înseamnă că trebuie să „plouă” în stațiile metroului, așa cum adesea se întîmplă la noi. De fapt, tot Bucureștiul este situat pe o pînză freatică, dar apele se dirijează, iar aceste puncte de infiltrație sînt stăpînite (sau ar trebui să fie). Probleme ridică tronsonul 1 — aflat pe malul Dîmboviței conceput pe ideea unui metrou în apă, și cînd plouă mult, chiar așa este.

„Nu are importanță că merge prost, totul va părea probabil în regulă” (prima lege a lui Scott)

La darea în folosință a metroului, lucrările erau neterminate. Întreprindere Metrorex păstrează în acest sens o serie de dosare — disculpatoare — cu observații, care la vremea respectivă au fost complet ignorate. De ce? Pentru că receptia lucrării „terminate” era făcută d

N-ar fi nimic nou de spus în faptul că prima lege adoptată de către societatea românească după Revoluție a fost legea junglei. O lege care, paradoxal, în ciuda vidului legislativ creat, a funcționat în toate domeniile, aproape fără excepție. Și în domeniul juridic al drepturilor de autor, nu s-a creat încă un cadru adecvat. Studenții de la drept din ziua de astăzi, învață vechea lege a drepturilor de autor, legea brevetelor de invenții apărută anul trecut (în cel mai bun caz), ori nu învață, în această privință, nici o lege. O situație care nu poate prolifera lăsîndu-ne indiferenți (mai ales pe noi, ziariști). Cum era alcătuită această strîmbă lege înainte de Revoluție, se poate amănunțit analiza urmîrind prevederile unui capitol din Dreptul Civil (apărut la București în 1983, autori: Francisc Deak și Stanciu Cărpănuș, paginile 315—319).

„Autorii” trăiesc încă în comunism

Secțiunea I a sus-citatului opus („Creația intelectuală și dreptul de autor”) debutează cu un citat din tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., care ne informează că „societatea socialistă cultivă respectul față de condițiile culturale înaintate” și că „avem nevoie de o literatură cu un spirit mai combativ, patriotic și revoluționar (...) pătunsă de înalte idealuri ale umanismului socialist”. Drepturile de autor, în orice societate, formează o instituție juridică foarte complexă (ramură a dreptului civil), care se ocupă cu statutul operelor științifice, literare și artistice. Ce spune, printre altele, secțiunea II („Dreptul de autor — instituție juridică complexă a ramurii dreptului civil”) ? Că „potrivit legii (acuma care lege, ne întrebăm? — n.n.), autorul cedează unității unele drepturi patrimoniale care se vor naște din crearea unor opere în îndeplinirea obligațiilor de serviciu. Pentru aceste opere, autorul nu va primi re-

munerația de bază, ea fiind inclusă în retribuție”. Tot aici se mai stabilește (Cap. II, „Noțiunea și natura juridică a dreptului subiectiv de autor”, secțiunea I), că „în cazul în care dreptul de autor aparține unei persoane juridice, durata drepturilor nepatrimoniale este limitată la 50 de ani”. Articolul 7 din Decretul nr. 321/1956 prevede anumite cazuri în care du-

Proprietatea intelectuală

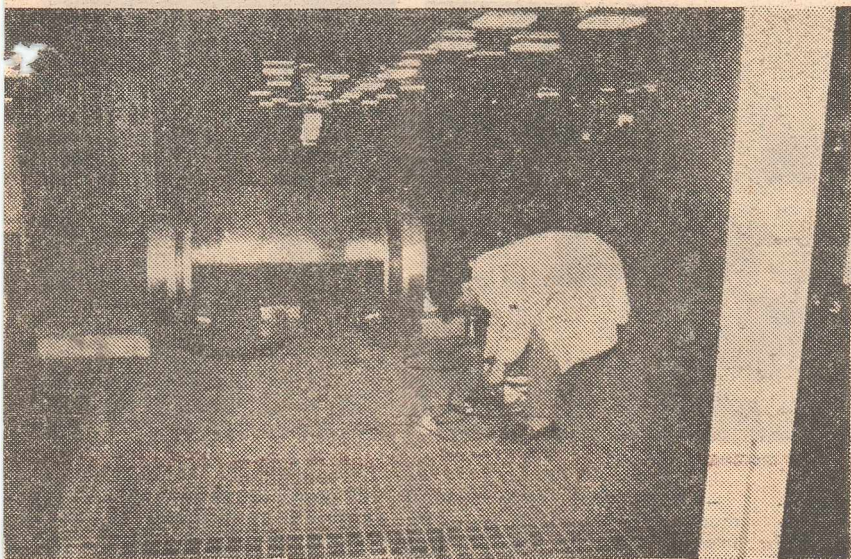
JUNGLA

rata folosinței drepturilor patrimoniale de autor este limitată: a.) pe termen de 20 de ani de la apariția operei, cu privire la cei care alcătuiesc enciclopedii, dicționare și culegeri; b.) pe termen de 10 ani de la apariție, cu privire la autorul unei serii de fotografii artistice separate.

La nivelul anului 1956!

Și fiindcă tot am pomenit de niște norme legislative, trebuie să amintim că la baza tuturor prevederilor ce privesc dreptul de autor stă Decretul nr. 321, emis în 1956. Este totuși adevărat că la acest decret se mai adaugă și „Normele de remunerare a autorilor și pentru stabilirea tarifelor și modalităților de plată, aprobate prin H.C.M. nr. 632 din 1957, modificate prin H.C.M. nr. 768/1972”. Să

ÎN TRE CUTREMUR ȘI ABANDON

isie guvernamentală în frunte cu ghe Cioară (care acum, bineînțeles, are nici în clin nici în mînecă cu ile astea).

fost neputincioși — declară unul rectorii tehnici ai Metrorex — totul i minile fostei întreprinderi „Me- (azi Tungalmetrou S.A.), deși noi beneficiarii”.

„Din momentul în care activitate se derulează, e încercare de îmbunătățire va face să meargă prost” (Finagle)

ru menținerea metroului în exploa- sint necesare 336 rame (672 vagoa- ntru cei 60 km de cale, dar în pre- sint doar 225 rame (cu 256 vagoa- adică mai puțin de jumătate (38 la

ernul și Parlamentul trebuie să 3,7 miliarde lei pentru diverse apa- din import (de exemplu, pentru do- echipei de intervenții sint necesare ioane lei). Neamvorbind despre lu- restante: Piața Aviatorilor și Sta- rului (tăiată din economie). rezent, Metrorex urgencează procu- din import a unor piese și mate- deficitare (cabluri, rulmenți, acu- ori) pe baza unui credit de 1,6 mi- \$, obținut de la B.I.R.D.

a, totuși, care sint și stipulațiunile se referă la fundamentarea protec- internaționale a drepturilor de autor. nția de la Berna (9 septembrie a fost revizuită în repetate rânduri, nd modificări la Paris, Berlin Roma (1928), Bruxelles (1948) și

„Lucrurile vor merge mai prost înainte ca ele să înceapă să meargă bine”

(comentariul lui Ehrman)

Dacă înainte de 1989, cu 1,6 miliarde \$ se construiau 4 km de cale ferată, în 1992 cu aceeași sumă se construiesc doar 400 m. Dar, în ciuda creșterii prețurilor, dl. director Udriște, de la Metrorex, ne prezintă un program de dezvoltare și ex- tindere a metroului. Astfel, pînă în 2005, se urmărește realizarea a 92 km de me- trou și a 69 stații. Iar pînă în 2015 se preconizează construirea a 8 magistrale, cu 144 km și 109 stații.

Acest program este utopic (altfel ce farmec ar mai avea), pentru că baza ma- terială pe care ar fi trebuit să fie funda- mentată, pur și simplu nu există. La fel cum nu există bani suficienți pentru re- parații și continuarea lucrărilor. În 1992, pentru acestea sint necesari 9,65 miliarde lei — dintre care 2 miliarde se obțin prin venituri proprii — iar pentru restul de 7,76 miliarde lei este necesară o sub- venție de la stat, din care pînă în pre- zent s-a alocat doar suma de 3,74 mili- arde lei.

Unde vor putea fi găsiți restul banilor nu se știe. Pentru că „nimeni nu se poate desfășura după un grafic cînd e să se inscrie în buget” (Legea lui Cheops).

SABINA IOLANDA FATI ■
Fotografii de ELENA GHERA ■

ne nici că România n-ar avea tradiție în legiferarea drepturilor de autor: în anul 1926, a aderat la ultima formă — de la Berlin — a Convenției de la Berna, care a intrat în vigoare, în țara noastră, de la 1 ianuarie 1927. În privința protecției proprietății industriale, s-a constituit

Ca să scape de agresor, doi bărbați se aruncă de la etajul opt!

...Și cit de frumos începuse cheful! Muzică, dans, antren. Băutură? Cît cu- prinde. Dar n-a fost să fie așa pînă la capăt. Finalul acestei întâmplări ne duce cu gîndul la acele filme pe genericul că- rora stă scris avertismentul: „cei slabi de inimă sint rugați să nu privească”.

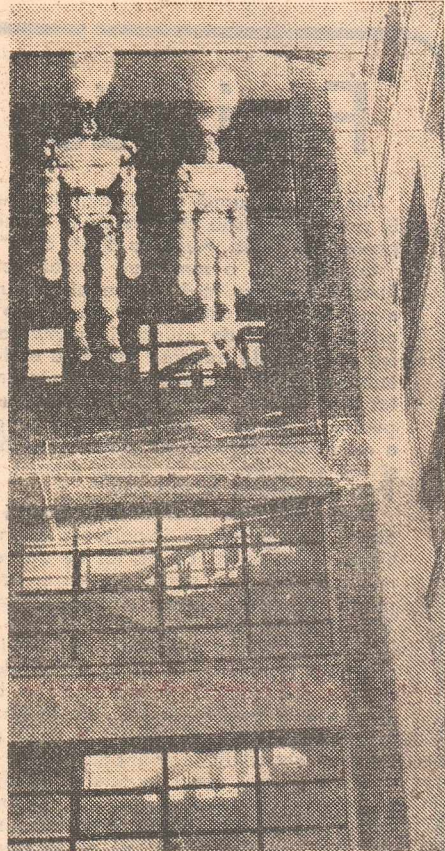
Cheful, ca și scenele de groază care au urmat, s-au petrecut într-un bloc de garsoniere situat pe strada Veteranilor din București. Mai precis, blocul M-13, apartamentul 101.

„În ziua de 16 octombrie 1990, cu verii mei Duță Tudor și Duță Valerică, cu Adi Stoica, concubina lui Tudor, am consu- mat băuturi alcoolice în Piața Veterani- lor, împreună cu frații Aurel, Gheorghe și C. Tache. Cred că s-a băut circa 2—3 kg de coniac”, își începe depozitia Gheor- ghe Gheorghiu, zis „Mormoloc” (Dosarul penal nr. 692/1991).

După ce s-au despărțit de frații Tache, Mormoloc și prietenii lui au ajuns la concluzia că n-ar fi rău să facă o vizită cuiva. Duță Tudor, om la aproape 40 de ani, propune continuarea banchetului la sora lui Toma Gherghina, ce locuia în apropierea pieței, respectiv, la blocul de garsoniere. Și, ca să nu se ducă cu mîna goală, mai cumpără băutură. Dar, întîm- plarea face ca în respectiva garsonieră să locuiască nu numai sora și cumnatul lui Toma, ci și fata acestora, Drăghici Mariana, împreună cu concubina, care nu era altul decît Tache Aurel, unul din frații mai sus amintiți. Din această legă- tură, sosise pe lume un copil, iar altul era pe drum...

Claie peste grămadă, cei prezenți în- cing un chef trașnic. Și, ca să fie trea- ba bună, Tache Aurel se duce să mai cumpere și el ceva țările. Vorba aia, „dacă-i bal, bal să fie”.

După ce au făcut baie în alcool, spiri- tele au început să se infierbinte. Duță Tudor, fratele gazdei, împreună cu „Mor- moloc”, îl acuză pe tînărul Tache Dorel (23 ani), că nu prea se comportă civili- zat cu Mariana, că așa și pe dîncolo. Atîta i-a trebuit lui Tache Aurel. Lîngă pat avea o sabie cu o lamă de peste o jumătate de metru. Ca un adevărat „sa- mural”, o ridică fulgerător și o sloboade spre capul lui „Mormoloc”. Acesta ri- dică instinctiv mîna, care primește lovi- tura în plin. Altfel, „unde-l stăteau pi- cioarele, i-ar fi stat și capul”. În această situație, Duță Tudor și Duță Valerică, intervin să-l potolească pe agresor. „A, vă dați la mine, ar fi zis Aurel Tache, lasă că vă fac eu de comandă!”. Și pleacă spre apartamentul nr. 99, unde locuiau ceilalți doi frați ai săi. Se zice că pe culoar, Duță Tudor l-ar fi lovit cu bri- ceagul pe la spate. Cert este că Tache Aurel se întoarce imediat cu un topor

în mînă. Dar ușa de la „101” este inchi- să. Înăuntru n-au rămas decît Duță Va- lerică, Duță Tudor și „Mormoloc”. Reș- tul s-au evaporat pe nesimțite, cautîndu-și refugiu pe la vecini. Orbit de furie, Tache Aurel începe să lovească cu sete în ușa apartamentului. Văzînd că nu-l de- glumă, înfricoșăți, cei trei se retrag pe balcon, iar de aici trec în baleonul apar- tamentului 102, la familia Stănescu, de la același etaj opt. Era miezul nopții. Oamenii dormeau. S-au speriat cumplit auzînd cum geamul balconului sare în tîndări și în încăpere năvălesc trei băr- bați, din care unul cu singele curgîndu-i sîroaie... Gazdele încep să țipe... „Tăceți din gură, i-ar fi zis unul din „musafiri”. Plătîm totul...”.

După ce sparge ușa de la „101” și vede că „adversarii” au sărit balconul la „102”, tînărul furios începe să lovească cu to- porul și în ușa familiei Stănescu! „Vă arăt eu vouă, chisăliță vă faci”, ar fi strigat Aurel prin spărtura ce se căsca, tot mai mult, în ușa apartamentului. Spe- riați, cei trei bat în retragere. Cînd, sub rafala loviturilor de topor ușa cedează, Duță Valerică și Duță Tudor fug spre balcon. De aici, sub imperiul fricii, în- calecă balustrada, încercînd să sară în balconul de la etajul șapte. Gest fatal însă. Cei doi cad de la etajul opt, mu- rînd pe loc. „Mormoloc”, profitînd că soacra agresorului încearcă să-l po- tolească, prinzîndu-l pe Aurel Tache de brațe, o zbughește pe scări. Jos îl asteap- tă un echipaj al Poliției, care îl trimite imediat la Spitalul de urgență. Victime- le sint transportate la morgă, Aurel Tache, la arestul Poliției.

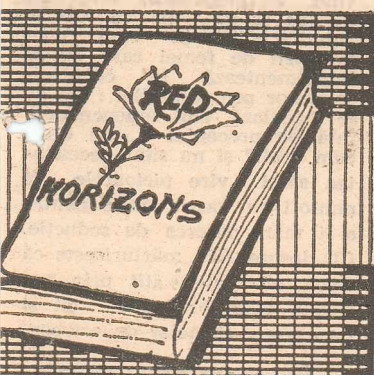
În blocul de garsoniere din strada Ve- teranilor, locatarii au trăit o noapte de coșmar, de care nu vor să-și mai aducă aminte. Iată că filme de groază se văd nu numai la televizor.

NICOLAE PENEȘ ■

e cale de dispariție?

PTURILOR DE AUTOR

holm (1967). La Stockholm, a fost în- tă și „Organizația mondială a pro- ūții intelectuale”. Nu s-ar putea spu-

Uniunea de la Paris — cu valabilitate in- ternațională.

Haosul din care se naște pirateria

Una din problemele destul de delica- te care pot comporta interminabile dis- cutii este cea a (subiectului) dreptului de autor asupra operei originale și (subiec- tului) dreptului de autor asupra operei derivate (opere derivate fiind considera- te traduceri, adaptările scenice ale unor piese literare, etc.). În această privință, articolul 10 din Decretul 321/1956 prețin- dea că, oricum ar fi, crearea unei opere derivate nu aduce atingere drepturilor autorului operei originale. Ceea ce ar putea încuraja proliferarea mai mult sau mai puțin licită a operelor derivate: tra- duceri care, după Revoluție, au apărut cu nemiluită, scoase mai ales de edituri- pirat sau edituri-fantomă, care, de cele mai multe ori, și-au însușit integral ve-

niturile obținute din vînzarea lor, fără a plăti măcar costul celui tîmbru de doi lei per exemplar (care, să recunoaștem, nu reprezintă pentru Uniunea Scriitorilor decît o sumă mică). Din toate acestea, cel mai jecmănit nu lese altcineva decît autorul. Tot din sus-numitele prevederi juridice, se deduce că, în cazul operei colective, fiecare colaborator care a par- ticipat prin opera sa la elaborarea operei colective, dobîndește un drept de autor asupra operei pe care a creat-o, fără a avea vreun drept asupra operei colective care „aparține unității socialiste”. Arti- colul 7 din Decretul nr. 321 din 1956 stipu- lează că durata drepturilor patrimoniale de autor aparținînd unității socialiste este de 50 de ani. Firește că asemenea prevederi care sint de domeniul unui trec- ut nu prea îndepărtat nu se mai respectă astăzi. În locul lor (al inoperanței aceș- tora), domnește un haos în care legea jun- glei poate fi aplicată liniștit de către pro- fitorii abili. Un haos în care, de multe ori, autorul nu se poate apăra și nu-și poate pune sub protecție opera.

Cum (nu) se poate apăra autorul?

În mod teoretic (și, deocamdată, în ultima perioadă, de după Revoluție, ră- masă parcă numai teoretic) dreptul su- biectiv de autor este apărut prin mijloa- ce aparținînd unor ramuri ale dreptului: dreptul civil, dreptul penal, dreptul procesual civil. Autorul care este lezat în dreptul său de autor poate chema partea vinovată în instanță și solicita încetarea săvîrșirii faptelor care îi lezează dreptu- rile, să oblige pe vinovat să-i restabi- lească dreptul legal, adică, de pildă, să i

se indice numele în opera publicată, să se restabilească textul (conținutul) origi- nal care, să zicem, a fost mutilat. Pe baza căror legi? Singurul care ar putea să-i dea asemenea drepturi este artico- lul 54 din Decretul nr. 31, apărut în 1954, la un an după moartea lui Stalin. Arti- colul 37 din Decretul nr. 321/1956 prevede garanțiile legale pentru sumele de bani și sumele de bani ce se cuvin autorului în baza dreptului de autor (apărate prin instrumentele dreptului procesual civil). Ca și cum garanțiile pentru sumele de bani și sumele de bani prevăzute la ni- velul anului 1956 ar fi transmutabile și 36 de ani mai tîrziu, în anul de grație 1992! Normele acestor remuneri rămîn stabi- lite tot printr-o hotărîre a Consiliului de miniștri (nr. 632 din 1957). Contractele care se mai încheie (încă), au, de cele mai multe ori, un vag caracter con- sensual. De multe ori însă, se întîmplă ca și contractele de editare să fie elu- date aproape cu desăvîrșire. Este indis- cutabil, pe de altă parte, că decretul emis în 1956 avea și unele părți bune, motiv pentru care unii dintre autori l-au con- siderat bine venit la vremea respectivă și chiar destul timp după aceea. Ceea ce vrem să arătăm noi aici, este că el nu poate funcționa pînă în anul 2000. Și chiar că mileniul trei ar avea stringență ne- voie de o lege (în toată regula) a dreptu- rilor de autor, care să curme jungla, hao- sul, pirateria. Recunoaștem că obiecțiile prezentate mai sus sint doar niște spicuiri sumare din inadvertențele existente; su- punem astfel, totuși, unei mai largi dez- bateri publice neajunsul în cauză.

MIHAIL GALĂȚANU ■

Faci rău, Alex!

Am scris, în urmă cu 18 ani, când Adrian Păunescu m-a primit în prestigiosul său colectiv de la Flacăra, un articol în România Literară intitulat „Plecarea dintre cărți”.

Era, desigur, o renunțare numai metaforică la adăpostul confortabil pe care mi-l oferise până atunci biblioteca. În realitate n-am avut nici cum și nici de ce s-o abandonez vreodată cu adevărat. Însă de atunci, în numeroase rânduri, ori de câte ori mă înfioram de trecerea rapidă a orelor, ori de câte ori mă blestemam pentru pierderea zilelor, săptămânilor, alergând să iau interviuri, să mă documentez pentru un reportaj, să string date pentru o anchetă, mă consolam cu gândul la oclipă îmbietoare a renunțării la ziaristică, această nesățioasă mîncătoare de timp și îmi și alcătuiau în minte primele fraze dintr-un articol cu titlul „Revenirea printre cărți”.

Doar cele trei volume de interviuri pe care le luasem unora dintre personalitățile importante ale vieții noastre culturale mă linișteau întrucîtva că nu tot ce apare pe hîrtia de ziar e efemer, că uneori se poate realiza un transfer în pagina de carte, poate mai puțin spectaculoasă la impactul cu publicul, dar, fără discuție, mai durabilă.

Articolul pe care doream să-l scriu atunci cînd aveam de gînd s-o rup definitiv cu „plumbul de curînd topit”, l-am descoperit sub semnătura altcuiva; a bunului meu prieten Alex. Ștefănescu, care își ia adio de la gazetăria neliterară după ce, vreme de doi ani, fusese unul dintre cei mai interesați comentatori ai actualității românești.

Imediat l-am sunat la telefon și mi-a povestit cum, într-o zi, se afla într-o grădină înflorită, în compania mai multor cunoscuți. Era un decor mirific, erau bucate alese și băuturi fine, dar, de-abia s-au întîlnit și toți cei prezenți acolo s-au împărțit în tabere, au pornit să se acuze reciproc cu înverșunare și să-i împoarte cu noroi sau să-i opere pe mai marii zilei. Patima politică a stricat o sărbătoare, a alungat bucuria, iar amicul meu a plecat de acolo mîhnit de nimicnicia lumii.

Evident, nu din pricina acestei întîmplări Alex. Ștefănescu a renunțat la savuroasele sale comentarii politice. De fapt, ce s-a petrecut în acea grădină se întîmplă acum în toată țara, cuprinsă de o dihonie cum rareori se poate întîlni, de o zavistie întreținută cu bună știință de cîrmuitori, de care aceștia profită din plin. Iar această mare nerușinare îl determină să se retragă din spațiul confruntărilor în liniștea bibliotecii, revenind la proiectele sale literare, ambițioase, desigur, dar pe măsura înzestrării sale excepționale.

Faci bine, Alex! Pentru cultura română va fi un mare cîștig și enciclopedia poeziei la care lucrezi, și piesele de teatru la care migălești, și eseurile tale vor vedea în sfîrșit lumina tiparului sau luminile rampei. La urma urmei, nu mai sîntem așa de tineri și nimeni n-o să te ierte fiindcă nu ți-ai scris cărțile la care visai, scuizîndu-te că erai ocupat să descifrezi spusele și acțiunile domnului Iliescu, Bărlădeanu, Marțian, Dumitrașcu. Să ai harul să scrii despre Homer, Cervantes, Shakespeare și să-ți oprești atenția asupra celor pe care i-am pomenit — ce grozăvie!

Și totuși, faci rău, Alex! Pe asta se și mizează: pe oboseala noastră. Pe bunul nostru simț. Pe faptul că, pînă la urmă, n-îm scribim. Pe setea noastră de idealuri. Pentru ca noi s-abandonăm iar ei să încerce din nou să ne manevreze după bunul lor plac, așa cum au încercat în copilăria și adolescența și tinerețea noastră.

E drept, cultura ne-a salvat, așa că merită să te pui numai în slujba ei.

Și totuși, faci rău, Alex!

GEORGE ARION ■

**ZONA
DE TANDRETE**

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECĂ

Oameni și sălbăticiuni. Dan Grădinaru este născut la 18 iulie 1951. Este absolvent al Facultății de filologie din București, dar și al Facultății de drept din Cluj. A debutat literar cu volumul **PATRU POVESTIRI**. Pentru a-l fixa reperele scriitoricești, merită să reținem două referințe critice: „prima semnătură de Valeriu Cristea: „Cele Patru povestiri ale lui D. G. constituie un debut cu totul remarcabil”. Altă referință aparține lui Marian Papahagi, care cuprinde oarecum și universul ideatic și semantic din cel de-al doilea volum pe care-l comentăm mai jos: „Ceea ce ulmește e siguranța scrisului, frazarea impecabilă, dialogul bine condus și subliniat în tăietura replicilor”.

Autorul, aflat la vîrsta maturității, la patruzecideanșilcăunul, cum spune poetul, publică recent volumul **„POVESTIRI CU OAMENI SI SALBATICIUNI”** (Ed. „Cartea Românească”). Parafrazîndu-l pe distinsul poet Ioan Moldovan, am salutat și noi, cu entuziasmul justificat, noua carte de povestiri semnată de Dan Grădinaru. Frapează plăcut tocmai meșteșugul, mai bine zis, stăpînirea pe unelte scrise. Zonele de influență și interferență, cele sociale și cele culturale, se delimitează distinct. Umbra lui Voltaire, Ignățiu de Loyola, miturile și realitățile Egiptului antic ș.a. se regăsesc, subcutanat, în fibra și tevatura unei scriituri cu bătaia de lance a contemporaneității. Matur și echilibrat se prezintă în fața cititorilor săi, Dan Grigorescu. Ne bucură că și-a regăsit puterea de a răzbi într-un mod nobil și sentimental, dar mai ales literar.

DORIN SĂLĂJAN ■

Film

POLUL SUD

În momentul filmării

Regizorul Radu Nicoară

Operator și regizor — absolut, cu alte cuvinte, al ambelor facultăți — autor a peste 15 scenarii ce n-au răzbit cenzurii și, deci, nici marginii sîrtarului, Radu Nicoară reușește, în sfîrșit, să deuteze în cinematografie. După îndelungi zăbateri, ce nu s-au derulat doar înainte de Revoluție, Radu Nicoară a primit „girul de încredere” al Studiourilor de creație „Profilm” și ne oferă astăzi primul său lung metraj: „Polul Sud”. De ce „Polul Sud”? Răspunsul îi aparține scenariștului și regizorului filmului.

— Polul Sud este punctul mort al planetei. E un film despre neputința de a mai simți ceva, neputința de a mai trăi. Dacă te uiți pe stradă, sesizezi că o parte din oameni sînt morți. Deși se mișcă, mîncîcă, beau, fac dragoste, nu mai sînt ființe vii, sînt niște automate. Asta este marea dramă a celor 45 de ani. Adevăratul genocid a fost cel psihic.

Am încercat să pun această idee pe seama unor personaje — excelent interpretate, după părerea mea, de Ioana Pavelescu și Claudiu Bleont — care încep

să simtă că nu mai pot trăi și încearcă cu disperare să revină la viață. Este disperarea scriitorului ce simte că se ratează, este disperarea femeii care vede cum au trecut, inutil, anii pe lîngă ea. Fiecare personaj se află într-o stare de criză, din pricina iminenței compromisului. Dar, de multe ori, compromisul înseamnă viață.

Cred că este un scenariu cu o structură mai specială, iar din punct de vedere al decupajului, mai puțin obișnuit. Sper ca și publicul să fie de aceeași părere.

TELEVIZIUNE

● Fără prejudecăți, ca de obicei, Jeana Gheorghiu și Adelinea Șuvăgău încearcă prin emisiunea „Saluți prieteni!” din 12 mai, ora 18, să dea răspuns unor întrebări de genul: „De ce nu se implică tinerii?” „Apatia este un atribut al generației '92?” „De ce se simt tinerii marginalizați?” Deși motivațiile sînt cunoscute de toată lumea, merită, totuși, să urmărim emisiunea de marți fie doar și pentru faptul că răspunsurile sînt date de chiar cei în cauză.

● N-am zice că un film al anului 1989 este chiar o pro-

ducție pentru „Telecinematecă”. Reîntîlnirea cu Inochenti Smok-tunovski, în lung metrajul Centrului Klevski „Progres” — „Croitor de damă”, rămîne însă o bucurie pentru iubitorii celei de-a șaptea arte.

● Începînd de sîmbătă seara, ora 20,45, în premieră pe țară, un nou serial la Televiziunea Română: producția americană **Twî Peaks**. Vreme de mai multe săptămîni, vom avea timp să ne familiarizăm cu personajele intruchipate de Kyle Mac Lachlan, Michael Outklean, Jean Chen, Piper Laurie, actori ce vor juca, de

fiecare dată, sub o altă baghetă regizorală, păstrînd, se înțelege, firul poveștii.

● După procesul cîștigat, Televiziunea Română are „bucuria” de a-l prezenta, din nou, ca anul dintre realizatorii săi, pe Vartan Arachelian, ce revine „în forță”, chiar din prima săptămînă, cu două emisiuni. V-am recomanda o cu precădere pe cea de duminică, orele 18,40. Nu de alta, dar partenerul lui Vartan Arachelian la „Convorbirile de duminică” este o persoană, pe cît de celebră pe atît de incomodă pentru mulți: regizorul Lucian Pintilie.

Grupaj realizat de
LIANA TATOS ■

Monstru sacru al cinematografului, Jane Fonda este cunoscută iubitorilor de film de pretutindeni. Cîteva din peliculele ei de referință: „Catt Ballou”, „Și cail se impușcă, nu-i așa?”, „În arșița nopții”, „Duminică la New York”. Jane Fonda s-a afirmat și în alte domenii de activitate. În cele ce urmează, vă facem cunoscute cîteva din frămîntările, convingerile, preocupările și succesele sale.

În lumea filmului, se constată o penurie de roluri pentru actrițe peste 45 ani. „Totul merge pînă la 45 ani — mărturisește J.F. — pentru că ma-

joritatea actrițelor pînă în 45 ani arată cu mult mai tinere. Actrițele cunoscute au avantaje genetice și, de obicei, într-adevăr, se preocupă mult de

aspectul lor, beneficiînd și de ceea ce se cheamă sex-appeal. Atunci cînd îmbătrînesc, ele pot juca roluri de caracter. Dar, trebuie recunoscut, vîrsta de mijloc sau mai bine-zis, ultima perioadă a ei, este totdeauna dificilă”.

J.F. constată, cu franchețe, că o femeie este definită prin ceea ce bărbații cred despre ea. „Dar, — adaugă ea, — cu satisfacție — începe să-și facă loc și părerea femeilor despre ele însele, despre fizicul lor. Dacă ele se simt bine, nu le mai vine să gîndească „Nu sînt subțire și nu mă va iubi!”. Admiră existența unei mari categorii de femei care nu se înregimentează în cohortele sclavelor prejudecăților: ele nu se machiază, sînt independente față de preceptul „ești frumoasă cum arăți” și nu simt necesitatea să-și vire picioarele. În pantofi cu tocuri înalte pentru a-și mări puterea de seducție. Cît despre J.F., mărturisește că trece, alternativ, atît prin perioada tocurilor înalte, cît și prin cea a cizmelor de cowboy.

Documentare și prezentare
CRISTINA ATANASIU ■
(Va urma)

Jane Fonda

VINTILA HORIA

Zeii născuți de exil

Cel care nu știe realizează natura și dimensiunile nefericirii sale doar atunci când începe să știe. Numărul oamenilor care nu-și dau seama că sînt nefericiți e foarte mare. Nefericirea, ca și fericirea, sînt trăiri complexe, cu o motivație complexă, nu — așa cum se crede în deobște — un dat genetic universal. Dovadă că unii pot fi fericiți din aceleași principii care pe alții îi aruncă în neagră disperare. Exilul și emigratia contează, pentru toți cei care s-au simțit nefericiți, acasă, în lungile decenii de după război, drept căi ale salvării. Când ai prilejul să cunoști persoane din exil descoperi că, pentru ei, migrarea în necunoscut n-a fost totuna cu mintuirea și că, aproape tot ceea ce pentru noi trece drept realizare, pentru ei a fost un p de purgatoriu modern, cu antecedente marcante în toate epocile. Am spus persoane și nu personalități deoarece, în cadrul unei mulțimi compuse numai din personalități, indivizii consumă problema de boltă a condiției lor la fel. În exil n-au ajuns niște oarecari. Nu s-au decis la acest act disperat niște oarecari. „Datorită suferinței pe care și-o dă exilul — scrie unul din marii români alungați de vremuri din patrie,

Vintilă Horia — a fost posibilă această înflorire a exilului românesc în literatură, artă, filosofie. Mă gîndesc la românii care în exil s-au realizat mai mult decît, poate, chiar într-o Românie fericită. A servit la ceva exilul. Pentru mine, asta este împăcarea cu viața”. Adevărata istorie modernă a culturii române rămîne de scris, cu alte criterii valorice, cu alte ierarhii ale izbinzii. Cumplita forțată din sinul intelectualității creatoare autohtone e generată de conștiința unei inevitabile reorîndiri. În cultura noastră, veritabila revoluție acum se înfăptuiește și ea e de durată. Importantele scrieri ale unui Vintilă Horia, cu problematica lor atît de universal umană (de vreme ce au primit, prin premii de răsunător prestigiu, recunoașterea nu atît a unor virtuți artistice, cît, a unor efecte spirituale, majore) dimpreună cu scrierile altor români celebri — Ionesco, Cioran, Eliade, Lupascu — precipită procesul instaurării în țară a unor filtre valorice nu atît severe, cît cu un grad înalt de compatibilitate la marea cultură. Nenorocirea romanului românesc scris în țară e că nu se adresează, datorită problematicii lui regionale și dubla-

te, decît unor pături subțiri de localnici. El este neadaptabil fiindcă nu are cititori și pe aiurea, nu are o adresă de largă deschidere. Calitatea dinții a lucrării artistice a scriitorilor din exil e adresa lor absolută. Romanul „Dumnezeu s-a născut în exil” de Vintilă Horia a primit, în 1961, monumentul Premiul Goncourt pentru virtutea de a putea fi înțeles de cititorul de romane de pretutindeni, el rămînînd, în fondul său, cel mai național produs din toate cele încununate cu premii în Europa. Vintilă Horia a rezolvat ceea ce s-ar putea numi quadratura cercului în creația literară: românul a scris în franceză și spaniolă cărți care, perfect încadrabile în cultura țărilor respective, sînt în chip major reflex al simțirii românești.

Vintilă Horia s-a născut în 1915 la Segarcea și s-a stins în aprilie anul curent în Spania, cu puțin timp înainte de împlinirea dureroasei dorințe a revenirii în țară. Ca și Ovidiu, e-roul — în cea mai proprie accepție a termenului — al romanului mai sus amintit, destinul lui Vintilă Horia a fost să se definească printr-o ultimă și mare nefinire. Parabola conținută de exilul la geți al marelui poet latin nu e rotundă, dacă se întregeste printr-o iertare. „Pentru mine, a scris Vintilă Horia, asta este împăcarea cu viața”. Împăcarea cu viața e soluția omului fericit. Opera îl salvează pe intelectualul nefericit, pe alungatul din țară. După o carieră diplomatică extrem de promițătoare, Vintilă Horia e silit, la sfîrșitul conflagrației, să cunoască lagărele de concentrare și redistribuire în lume a celor fușiți de comunism. E semnificativ că întreaga cultură a exilului e „de dreapta”. După ce e pelerin prin cîteva țări și profesii, Vintilă Horia cunoaște brusc un succes care, prin caracterul său unic și paradoxal — un român cucerește marea premiu al literaturii franceze — declanșează și cel mai vast proces literar de după război. La ordinul Moscovei, ziarul „L'Humanité” pornește un război infam contra „legionarului” Vintilă Horia, cel care a fost legionar în măsura în care toți tinerii înregimentați din adolescență în campania contra bolșevismului au fost. „Eu sînt considerat de dreapta — ne

lămurește călăturarul — pentru că nu sînt de stînga. Mi-am dat seama că, în realitate, este vorba de altceva, mult mai metapolițic. Ești apărător al vieții sau aliat al morții. Ești cu viața sau ești comunist. Asta este. Pentru mine, a fi de dreapta nu înseamnă numai a fi contra stîngii, ceea ce ar fi prea puțin. A fi de dreapta înseamnă a apăra o atitudine de adeziune permanentă cu realul. A fi de stînga înseamnă a fi dincolo sau împotriva realului, în pură utopie. De ce? Pentru că a fi de dreapta înseamnă a crede în Dumnezeu, a avea deci o credință, a fi patriot, adică a-ți iubi țara în care te-ai născut, a respecta valorile familiei, valorile proprietății private, deci a fi totdeauna aproape de tradiții, de strămoșii neamului, deci a te integra cu totul într-o atitudine etică permanentă care a făcut posibilă evoluția societății în lume... Credința, familia, patria și proprietatea privată înseamnă pentru mine viața”.

Acestea au fost ideile pentru care Vintilă Horia a fost considerat de sefi comunisti ai României, criminal, iar în presa de stînga, controlată și finanțată de Moscova, fascist. Campania contra acordării Premiului Goncourt lui Vintilă Horia, necunoscutul care a învins toată floarea scriitorimii franceze a momentului, a culminat cu apariția unei fotografii truate înfățișîndu-l pe fragilul profesor de literaturi romanice în fața unui cuptor de la Auschwitz cu explicația: „omul care a trimis la crematoriu mii de evrei”.

Opera lui Vintilă Horia e vastă și ea trebuie cunoscută și acasă, după ce a devenit familiară celor mai diverse medii școlite dintr-o mulțime de țări. Ea va fi întîmpinată cu învecitivă de cei care, prin cărți proaste și oportuniste, și-au făcut un nume și o stare. Extrema stîngă a funcționat în toate timpurile sub masca unei drepte în extrem. Toate aceste lucruri ne sînt acum atît de cunoscute! Zeii cei mari ai prozei române contemporane sînt născuți toți de exil.

TUDOR OCTAVIAN

MOARTEA MORȚII MELE

Plictisit de frig și de umezeală, m-am hotărît să fac o crucieră în Mediterana. În răstimpul acestei călătorii m-am oprit cîteva zile la Ciudadela, portul cel mai de seamă al insulei Minorca. Îmbătat de albastrul mării, de parfumul palmierilor și al portocalilor, am pierdut noțiunea timpului și, odată cu ea, vaporul care trebuia să mă readucă la Genova, punctul inițial și final al călătoriei mele. Instalată într-un hotel modest, așezat chiar pe țărmul mării, am așteptat două săptămîni o corabie care să mă ducă într-un port al coastei spaniole, de unde să pot relua itinerariul întrerupt. Aici m-am îndrăgostit de Rosaura, fata hotelierului, o brună cumplită, care cunoștea la sașprezece ani toate tainele dulci ale amorului. Printre chiparoșii și smochinii de pe coastă am gustat ceasurile cele mai fierbinți ale lungii mele vieți de pasionat cercetător al femeii. Și vîd și acum, prin fumul anilor, ochii negri ai fetei și surisul care dezvelea miezul alb și rece al dinților. E așa de departe vremea aceea, sunt aproape optzeci de ani de atunci și totuși clipele de la Ciudadela le am încă întregi în amintire, așa cum au început și cum s-au sfîrșit. Căci s-au sfîrșit într-o bună zi, sau mai bine zis într-o seară, într-o seară nu tocmai bună, așa cum se sfîrșesc toate clipele fericite ale vieții. Căci am uitat să spun că Rosaura era logodită cu un pescar, un om măruntel, vîoi și simpatic, care avea însă teribilul defect de a fi gelos. De o gelozie care l-a împins în seara aceea blestemată să mă pîndească după un colț de stradă pustie și să-mi împlînte în inimă un cuțit lung și foarte spaniol, pe care-l păstrez și acum ca pe o prețioasă dovadă a acelei întîmplări. Căci banalitatea acestei încercări de omucidere, justificată de faptul că Rosaura îmi acordase mai mult decît dăruise fiorosul logodnic, se curmă la micul spital din Ciudadela unde fusesem dus în nesimțire și unde doctorul îmi puse diagnosticul cel mai simplu și mai logic: deces provocat de străpungerea miocardului. Însă după cîteva minute, im-potriva logicii diagnostice și a oricărui concluzii științifice, m-am sculat din pat, m-am spălat de sînge și m-am îndreptat spre casă, spre marea surprînderă a doctorului care-și pierduse glasul și a surorii de caritate care-mi luase locul în pat. Noroc că a doua zi a sosit corabia așteptată, căci altfel bunii cetățeni din Ciudadela m-ar fi sfîșiat în bucăți sau m-ar fi canonizat.

Asta-i tot. De atunci nu mi s-a mai întîmplat nimic de seamă, în afara mărunțișurilor înșirate la începutul acestei povestiri. Că am împlinit ieri o sută de ani? Da, asta e destul de neobișnuit, însă nu depășește omenescul. Dacă însă moartea Morții mele a fost adevărată, atunci voi putea scrie cîndva, după alte sute de ani de plictiseală, memoriile unui milenar. Pînă atunci, Doamne, cum îmi voi uide timpul? Această e-ntrebarea.

Viena, Decembrie 1941.

NU VEI MURI DE TOT

Divina tragedie

Pe drumul meu întoarceri nu m-așteaptă,
Răscruțurile sîndemuri mai departe,
Iar inserarea-nfrigurată treaptă.

Din ce neant de necităi carte
Am simțit făclia vastei rătăcirii?
Din ce psaltiri cu filele deșarte?

Poate-am purtat zenitul în priviri,
Și-n gîndul plin am încrustat nadirul
Ca pe-o sămîntă-a mării despărțiri!

În urmă-aurd cum flutură clavierul
Stîndarde reci de toamnă neuitate,
În seara care-și strînge patrafirul.

Poeme vechi? Ce păsări inecate,
Și ce departe ritmul lor coboară!
Parcă-am trăit cu visele legate

Și parcă astăzi pentru-ntîia oară,
Pot scrie pe răbojul meu de om:
Singurătatea nu mă mai doboară!

Tristia

Peste trecut se scutură castanii.
E de metal amurgul, sau de ceară,
Sau vîd în mine, trist, cum fluturări,
Ca-ntr-un amurg și clipele și anii?

Cîte-un popas în urmă: zîmbet cui?
Cîte-un sărut păstrat în calendar,
Ca viespea încrustată-n chihlimbar.
Minunea liniștii în mine nu-i.

Prin turn trec orele ca printr-o ceață.
Iar timpul, un student întîrziat,
Coboară-n sferturi pasul său ritmat
Și-n spada limbilor se satură de viață.

Auzi cum bate clopotul din turlă?
Pe burgul ud și cerul s-a oprit
Ca un ceasornic stat la asfințit
Cînd moare vipera și ciinele cînd urlă.

Cum să-ți surid cînd ne îngroapă anii?
Zăpada lor e proaspătă, dar ghea.

— „În fața vieții n-a făcut metanii”,
Va scrie-un bard pe amintirea mea.

Într-o aripă de latină și-a început zborul.
În cealaltă aripă și l-a încheiat. După ce, cu mi-gală de alesătură pe je, cu har și cu lacrimă, ne-a deslășit că „Dumnezeu s-a născut în exil”.
În 1941, publica volumul de poeme „Cartea omului singur”. După pagina de titlu, se afla o pagină pe care a tipărit doar trei cuvinte. Ca pe un nesfîrșit cîmp nins, numai atît. O întîmplare a vrut ca dedicația dată unui prieten, acum 51 de ani, să facă mijlocul acelei stranii pagini.
Aveți dedicația la sfîrșitul acestui grupaj de poezii.

Cintec de sfîrșit cartea

Celor de la „Meșterul Manole”

Uitați-mi, prieteni, și ochii și cîntul,
Uitați-mi și mina cu care v-am scris,

Pe genele ude coboară un vis
Mai greu ca pămîntul.

Cînd umbrele serii pe rînd vor veni
Să-mi ștergă din minte-nnoptate poeme,
Voi scrie cu pana uitării pe vreme:
— „Eu nu voi muri!”

Desprins dintr-o viață, voi merge spre alta,
Nu vîd deci, prieteni, de ce m-ați jeli;
Păstrați-mi doar chipul în marmură gri,
Cioplită cu dalta.

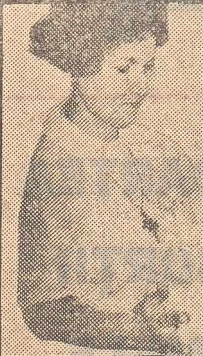
Căci vreau să rămînă și fruntea și visul
Și gura această cu care-am iubit,
În marmura rece și-n chipul cioplit
Voi și Paradisul.

Și-n serile-nchise în liniște brună,
Cînd gilgiile vinul din cer în podgorii,
Stringeți-mi cu grijă pierdutele glorii
În albă cunună.

Pierdeți-mi prieteni și urma-n cetate,
Uitați-mi și mina cu care v-am scris,
Pe genele ude coboară un vis
Din singurătate.

Vintilă Horia
Non Omnis Moriar

MIRACOLUL

MARIA VÂRLAN

prin discipoli

ELENA LEONTE

Cele mai noi vești despre vindecări miraculoase cu bioenergie sosite din Bucovina atestă excepționala capacitate de diagnostic și tratament a oamenilor înzestrați cu cimp bioenergetic. Astăzi, despre o nouă etea a bioterapii românești: suceveana ELENA LEONTE, des-

nevoastră, cind ați urmărit dansul florilor (sub efectul mesajului bioenergetic la mică distanță florile „dansau” ca la a dierea zefirului), toate astea-s lucruri obișnuite. Altcieva, înfinit mai delicat și mai dificil e diagnosticul și tratamentul cu bioenergie. Lucrez în cooperare cu doctorița DOINA BRU-

infimă un copil absolut normal. De fapt, ameliorarea s-a văzut după a șaptea sedință, cind fetița a ridicat brațul afectat de paralizie pînă la verticalitate, celelalte tratamente urmărind consolidarea... miracolului. În același timp s-au reglat problemele de respirație, înălturindu-se și dereglările glandei

umonie cu secnele, ulcer gastric, pancreatită, colecistită cronică. Asta-i „seria Dumitru” a celor maturi.

Mesajul bioenergetic are un excepțional efect tămăduitor asupra copiilor, al căror organism este deosebit de receptiv. Nicoleta Motpan, o fetiță în vîrstă de 11 ani, a scăpat de presiune intracraniană și de

ciasa a IX-a. La o oră de sport, pe lingă suferința mea m-am accidentat grav la piciorul stîng și mă durea îngrozitor. Am venit cu trenul pînă la Suceava, în gară părinții m-au luat în brațe, nu puteam face nici un pas. A doua zi, „anti” Elena Leonte m-a consultat. Spre uimirea mea, durerea ce mă chinuia groaznic îmi dispăruse

- FETIȚĂ HANDICAPATĂ PE VIAȚĂ, SALVATĂ PRIN MASAJ BIOTERAPEUTIC
- DESPRE „COMPRESIA DE PLEX BRAHIAL” ȘI TETRAPAREZA EXTRAPIRAMIDALĂ
- OPINIILE „ALOPATE” S-AU OPRIT LA ORIZONTALITATE
- DUPĂ 11 ANI DE CHINURI — MIRACOLUL VINDECĂRII ÎN 15 ZILE
- ÎNTREAGA FAMILIE A UNUI MEDIC TRATATĂ CU BIOENERGIE
- SĂNĂTATEA MAI PRESUS DE MILIOANE

tiroide. Alte efecte benefice constau în reducerea țesutului adipos, fetița plinuță a slăbit urmînd și un regim alimentar adecvat.

Cele relatate mai sus nu aparțin, deci, vreunui reporter în căutare de senzații tari, ci medicului generalist Maria Motpan de la un dispensar cu sute și sute de pacienți. Unii au repetat întrebarea: Crede cu adevărat doctorița M.M. în virtuțile tămăduitoare ale bioterapeutei Elena Leonte? Răspunsul este faptic, din moment ce și-a adus la tratament cu bioenergie întreaga familie: soțul, Dumitru și doi copii. Și părinții doctoriței, la vîrstă senectutii, au urmat un tratament adecvat. Bunicul, Ionescu Dumitru, a venit gheboșat, cu afecțiuni la mai toate organele interne. Acum e bucuros că după „răscolirea durerilor”, a reumatismelor la a treia — a patra sedință, după 7—8 masaje, durerile duse au fost. Bunica, Dumitru, a scăpat de necazurile hipertensiunii arteriale (de la 22/15 la 14/8), am zice o tensiune de aviator pentru vîrsta ei. „Îmi vijiiu urechile, ați auzit?” Tatăl copiilor și soțul doctoriței avea un buchet mai mare de afecțiuni, tratate în anii de umbrelă prin spitale, dar exact si rapid diagnosticate de Elena Leonte cu palmele ca două microradaruri; o fostă dublă pne-

Geardia — paraziți duodenali și la vezica biliară. Mai urma, pe atunci, un examen coproparazitologic pentru a constata efectele bioenergiei și în acest domeniu. Și Ovidiu, băiețelul doctoriței M.M., era afectat de presiune la cap în urma unei căzături, bronșită astmatiformă cu urme la bronhii, hepatită cronică, transpirații intense și somn agitat toate tratate cu multe medicamente și regim naturist. După încheierea ciclului de masaje bioterapeutice, E.L. i-a redat sănătatea și fiului doctoriței. Medicul generalist M.M. exprimă convingerea că bioterapia amplifică posibilitățile de vindecare nu în contradicție ci în completarea medicinei alopate.

Iată ce scrie un băiețel mult prea chinut și ținut de boală la pat pînă la vîrsta de 16 ani.

„Domnule ziarist Bordeianu,

Sînt un copil optimist, Costel ULIAN, în vîrstă de 16 ani, pe care soarta l-a pus greu la incercare. De mic sufăr de o boală chinuitoare, careia medicii i-au zis tetrapareză extrapiramidală. Eu am fost internat la Moneasa, Desna — Arad. Din 1985 nu am mai fost internat în nici un spital, mă împăcasem cu soarta mea... Învăț la o școală ajutătoare din București, Liceul Economic nr. 2,

Elena Leonte (dreapta) și maestra ei, Maria Vârlan

chiar de la prima sedință și am început să merg din nou, ca la vîrsta de 3 ani cînd am pășit prima oară. După prima sedință de bioterapie, am coborît din pat și am început să merg prin casă. După a doua sedință de bioterapie am ieșit afară la prietenii de joacă, iar la cea de-a treia sedință dumneavoastră ați fost prezent în casa noastră. Acum mă simt bine, mă plimb prin casă, nu mai stau imobilizat la pat, ies cînd doresc afară. Merg în vizită la prietenii de pe scară, ne jucăm în fața blocului, printre noi se află și Marilena, fetița doamnei Leonte, din clasa a VI-a. Eu și familia mea îi mulțumim din tot sufletul doamnei Leonte. Cu sinceritate, Constantin Ulian”.

— Care este cazul cel mai șocant, poate mai plin de semnificație?

— Cazuri sînt multe. Prezența unei milionare într-atît de decise să-și recapete sănătatea încît stăruie săptămîni în șir să fie programată: m-a șocat, dar m-a și ambiționat cînd mi-a arătat un portmoneu dordora de medicamente. Vorbiți cu ea, o cheamă Elena Olteanu.

— Da, cazul Elenei Olteanu din Suceava are ceva din tragismul situației în care ai de toate, chiar mai mult decît ai visat, în afară de un singur lucru: sănătate. În urma unui accident cerebral, E.O., patroana magazinului Consignația, a altor unități privatizate, a ajuns să prețuiască mai mult sănătatea decît milioanele.

„Sînt cardiacă de vreun sfert de secol, — povestește Elena Olteanu — sufeream cîmplit de hipertensiune arterială, ajunsă pe la 25 cu 15. La asta se adăugau grave afecțiuni ginecologice cu hemoragii repetate. Am un copil, mi-am dorit mai mult, dar am avut 13 pierderi de sarcină și două întreruperi de sarcină medicale. Umbblasem într-atît prin spitale, la Iași și București, luasem atîtea medicamente, că am speriat medicii. Îmi spuneau: iar a venit doamna pastilută. Asta era situația la început de an 1992. În disperare de cauză, am mers la Elena Leonte și cînd am decis că asta e calea n-am mai dat înapoi. Nu i-am spus bioterapeutei că de la prima sedință de bioterapie n-am mai luat nici o pastilă. Am mers pe mîna ei, cînd intri într-o afacere, te gîndești bine și mergi pînă la capăt. La mine capătul drumului e sănătatea. Sănătate curată, mai presus de milioane. Știu ce spun: primul ciclu de 15 sedințe de masaj bioenergetic mi-a normalizat tensiunea la 14 cu 8. Parcă nu-mi vine să cred că am scăpat de hemoragii. Cînd m-am dus la control, doctorița a rămas nedumerită auzind că am renunțat la medicamente. I-am arătat poșeta goală, adică fără pastile. A rămas loc pentru bani”.

Așa-i. Dar banii nu aduc fericirea. Poate, doar, numărul și valoarea lor. Cînd sănătate nu e, nimic nu e.

C. BORDEIANU

coperită de către MARIA VÂRLAN, din Chișinău, doctor în medicină alternativă, membră a Academiei Internaționale de Medicină Alternativă, care a testat-o pe româncă bucovineană și i-a dezvăluit tainele bioterapii, ale metodicilor de diagnostic și tratament. Așadar, cine este Elena Leonte? O femeie superdotată, a cărei vocație nativă este vindecarea bolnavilor.

— Cum se manifestă fenomenele paranormale la un om superdotat bioenergetic? De ce țineti palma stîngă ca un ecran, iar dreapta se mișcă și pătrunde ca un microradar în organismul pacientului? De fapt, cine sînteți dumneavoastră, doamnă Elena Leonte?

— Mă încarc cu energie, ulti-tați-va la mîna stîngă, am un semn ca un cerc vizibil și pe podul palmei; și mîna dreaptă are un însemn din naștere; depistez bolile cu pase de bioenergie. La mine totul este supereincarcat, ceasurile toate mi se defectează, pe cele cu baterie le încarc sub ochii „privitorilor”. Și motorul meu aia — a-cia 1300 pornește de la prima cheie. Ceea ce a văzut fotoreporterul de la FLACĂRA cînd am deschis petelele bobocilor de garoafe sub ochii ei și ai dum-

MARU de la dispensarul unei mari întreprinderi sucevene „Mobin”.

Și tot un medic este cel mai în măsură să-i prezinte pe viu virtuțile tămăduitoare. Ne adresăm, deci, doctoriței MARIA MOTPAN, de la dispensarul Societății comerciale „Abatorul” din Burdujeni — Suceava.

— Credeți în potențialul tămăduitor al bioenergiei? Și dacă răspunsul e afirmativ, care-s acele cazuri de vindecare ce se constituie în argumente indubitabile?

— Sînt medic generalist și nu cred în himere. N-am crezut nici în bioterapie pînă cînd... Pînă cînd s-a ivit cazul Anca Petrescu, o fetiță de 11 ani considerată în medicina alopată o handicapată pe viață. Diagnosticul foarte exact: compresie de plex brahial la nastere, nu era de natură genetică. Paralizia brațului drept (o dură infirmitate) a fost tratată prin internări repetate la spitale de înaltă clasă, între care Budimex — București și în clinici universitare de prestigiu la Iași etc., care au ajutat-o să ridice brațul pînă la orizontalitate. Mai mult, nimic. Nu cred în miracole, dar miracolul l-a produs Elena Leonte, care în 15 sedințe de masaj a făcut dintr-o

ECOSINERGETICA

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (XII) Aveți calități de bioenergetician?

Între prima inițiere (făcută de dr. Alexander Fries din Viena) și cea corespunzătoare treptei a doua, dl. Dumitru Hristenco (Omul care ia durerea cu mina — v. nr. 11 din 18 martie 1992 al revistei Flacăra) a dobândit calități remarcabile de terapeut (radiant, după spusele dînsului), constind în vindecări ale unor maladii prin aplicarea palmelor într-un mod specific asupra pacienților. Ceea ce nu știa dl. Hristenco (și ne face plăcere să-i comunicăm pe această cale) se referă la „ajutorul” primit în aceste performanțe de către biocîmpul domniei sale (a cărui rază de sensibilitate este de 6 metri comparativ cu cea de 0,6 — 0,8 metri corespunzătoare unei persoane cu proprietăți... să le zicem normale).

Este cunoscut faptul că din rîndul persoanelor cu asemenea proprietăți ale biocîmpurilor se detașează și cei cu facilități în practica tratamente bioenergetice, în măsură să aducă semenilor ameliorări sau chiar vindecări ale unor maladii. Citiți n-au citit în presă sau nu s-au tratat deja prin mijloace bioenergetice la d-nii Constantin Mudava sau Iulian Urziceanu, persoane cu calități deosebite, testate și de către noi prin analiza firelor de păr (pe dl. Mudava, chiar înainte de Revoluție, cu implicațiile de rigoare)? Mai amintim, dintre terapeuții testați prin acest procedeu, pe d-nii Glicerie Carai-van (Constanța), Ion Ștefan (București), Ion Telespan (Rîmnicu Vilcea) și pe doamnele Elena Rizoșiu (Rîmnicu Vilcea), Elena Ciorpan și Maria Bota (Baia Mare). Mai sînt și alții (din București, Ploiești, Năvodari, Neptun...) care au solicitat asemenea evaluări, dar despre care nu mai știm nimic.

Dar dumneavoastră?

Un test făcut pe eșantionul de păr vă poate spune dacă veți asemenea calități, fără a mai aștepta pînă ce eventual le veți descoperi singuri. Nu trebuie însă să vă dezamăgească un (posibil) rezultat negativ. Sînt diferite căi prin care puteți ajunge să practicați biotratamente asupra dumneavoastră sau asupra semenilor, chiar dacă sînteți normali din punct de vedere al razei de sensibilitate al propriului biocîmp. Totul este să aplicați metode simple, care să ocultească obligativitatea unor inițieri, unor exerciții zilnice de durată, dezagregate de tot felul, urmare a unor greșeli de aplicare. Cu alte cuvinte, metode proprii timpurilor moderne, agitate, încărcate de stress, în care timpul este așa de drămuț între multitudinea ocupațiilor zilnice. De altfel, în ultimele săptămîni, vizite făcute în România, personalitatea vinează amintită mai sus a prezentat deja metode de acest gen, foarte bine

apreciate de către participanții la expunerile sale.

După părerea noastră principală explicație a rezultatelor pozitive obținute prin tratamente bioenergetice este aceea că ele activează circulația componentelor lichide ale organismului (sanguine, limfatice și poate uneori chiar interstițiale), operînd ameliorări în

zonele în care cauza îmbolnăvirilor are la bază deficiențe de acest fel. Oricum, orice tratament trebuie precedat de un diagnostic și după noi orice diagnostic trebuie să înceapă cu analiza ECHILIBRULUI ELEMENTELOR CHIMICE ȘI VITAMINELOR în organism.

Prof. univ. dr. ing.
DAN ALEXANDRU ■

În atenția corespondenților noștri

Așa cum am mai arătat, lipsa de spațiu și numărul foarte mare al solicitanților ne obligă să renunțăm la continuarea dialogului prin mijlocirea revistei. Cei care ne-au scris, le vom răspunde prin poștă. Pe cei care nu ne-au indicat adresa îi rugăm să ne scrie din nou, alăturînd un plic timbrat cu adresa expeditorului. Sînt atenționate în acest scop următoarele persoane: 181. Tica Florian, Arad; 194. Popovici Dimitrie Dan (localitatea ?); 204. Angelescu Elena, Carei; 213. Dan Corneliu, București; 215. Neaga Elena, Medias; 218. Voineag Ovidiu Mihai, Brașov; 220. Hojbotă Maria, Rădăuți; 231. Girjoabă Amelia, Craiova; 232. Girjoabă Elena, Craiova; 235. Popescu Maria, Măureni-Caras; 236. Oprea Apostol, Măureni-Caras; 238. Ișan Georgeta, Brașov; 240. Cîmpoieru Nicolae, Arad; 247. Popescu Ion, Mîhăești — Argeș; 248. Gavrinca Laura, Bistrița; 251. Diaconu Adriana, Oradea; 252. Diaconu Mihai, Oradea; 253. Pleșa Iulia-Giana, București; 254. Ivan Cornelia, București; 256. Amariei Maria, Botoșani; 257. Amariei Cătălin, Botoșani; 272. Gavril Olga, București; 274. Nicolae Nicolae, București; 285. Tokacs Luana, Tîrgu Mureș; 286. Tokacs Ioan, Tîrgu Mureș; 288. Pătligăciă Draga, Brăila; 289. Bizna Gică, Focșani; 292. Pan-tea Ana, Arad; 293. Panthea Petru, Arad; 299. Ducean Dorina, Tîrgoviște; 300. Moroșan Daniel, Rădăuți; 314. Tinescu Mircea, Suceava; 318. Rus Gheorghe, Agnita; 330. Prodan Corina, Petroșani; 331. Mocanu Ion, Tecuci; 332. Dionisie Liliana (localitatea ?); 333. Marian Nina, Alba Iulia; 336. Călinoiu Dragos, București; 339. Niculescu Mariana (localitatea ?); 343. Băciu Adriana, București; 344. Pătrașcu Anca Ruxandra, București; 345. Parascchiu Maria Luiza, București; 348. Mocanu Ghiță, Tecuci; 352. Popa Adrian, București; 353. Ponciu Elena Emilia, București; 355. Nacov Ramona (localitatea ?); 357. Lăpușneanu Lucia Ana, Galați; 358. Lăpușneanu Ion, Galați; 359. Seracin Elena Alice, Arad; 360. Teodoru Călina, Constanța; 361. Teodoru Alina, Constanța; 362. Teodoru Pierre, Constanța; 363. Abălaru Alina, Tulcea; 364. Abălaru Paulina, Tulcea; 365. Abălaru Gabriela, Tulcea; 366. Abălaru Alexandru, Tulcea; 367. Ionașcu, Flo-

rentina, Tulcea; 382. Pohonțu Ioana, Lipănești; 397. Enache Aurelia, Brăila; 398. Ghergan Cornelia, Oradea; 403. Bodor Rodica (?), 406. Negruzzi Octavian, Tîrgu Mureș; 407. Lupu Lidia, București; 408. Jotaru Daniela, București; 409. Postăvaru Maria, București; 410. Mihaescu Roxana, București; 411. Jotaru Andreea, București; 417. Ștefănescu Angela, București; 418. Petcu Doina, București; 419. Petcu Alex., București; 426. Buză Lazăr (localitate ?); 434. Borziac Daniela (localitate ?); 439. Velciov Mariana, Dudești Vechi — Timiș; 444. Parascchiu Ana, București; 447. Dumitru Niculina, București; 457. Zavoianu Alexandru, București; 458. Maior Gyöngyver, Reghin; 464. Vasilache Dumitru, Vaslui; 467. Covrig P. Liviu Adrian (localitatea ?); 471. Voicu Traian, București; 473. Amariei Ioana, Botoșani; 474. Manea Aurel, Tecuci; 480. Zarioiu Costel, Milcoiu — Vilcea; 482. Petrescu Elena, București; 483. Vartic Dumitru, Pitești; 484. Mănescu Stere (localitatea ?); 488. Duțu Sanda, Gura Rîului — Sibiu; 489. Duțu Ioan, Gura Rîului — Sibiu; 493. Bofin I. Gheorghe, Călimănești; 492. Kocsis Elena, Lugoj; 498. Achim Cristian, Ploiești; 499. Ballan Constanța, București; 506. Pascal Angela, Caracal; 507. Serban Nadia, Piatra Neamț; 508. Crăciun Mihai (localitatea ?); 509. Crăciun Ioana (localitatea ?); 517. Adămuță Vasile, com. Roșiori — Bacău; 518. Comendănt Narcis, Ploiești; 522. Sirbu Mariana, Tg. Mureș; 525. Sebeș Ioana Laura, București; 526. Brînculescu Argentina (localitatea ?); 527. Ștefan Ion, Pitești; 533. Ionescu Mariana, Valea Călugărească; 550. Folotă Constanța, București; 554. Vlad Veronica, București; 555. Goga Mariana, București; 558. State Luiza, București; 559. State Theodor, București; 562. Parascchiu Maria, București; 566. Văduva George, București; 570. Buzgău Elena, Arad; 571. Goga Elena, București; 575. Botez Irina, Iași; 587. Matei Mihai, Rm. Sărat; 577. Străchinaru Constantin, Suceava; 579. Sergiu Florin, Oradea; 587. Mihăilescu Ioana, București; 588. Hagiu Maria, Pitești; 590. Tudorancea Ana, București; 593. Grigoraș Ion Vergil, Iași; 595. Gheorghiu, Cristian, Petroșani; 785. Cernescu Mugur, Buzău.

DIAGNOSTIC PRIN FIRUL DE PĂR

Stabilirea diagnosticului prin analiza firului de păr a stîmrit, cum era de așteptat, un mare interes în rîndul publicului larg. Asemenea metode sînt practicate în mai multe țări ale lumii, dar în România este vorba de o premieră absolută. Ea aparține unui grup de specialiști, condus de prof. dr. ing. Dan Alexandru. Metoda își demonstrează utilitatea cu deosebire în maladii cu etiologie ascunsă. În numeroase cazuri, după stabilirea diagnosticului pe această cale, pacienții au verificat autenticitatea rezultatelor, adresîndu-se în continuare unor laboratoare de analize medicale. Important de reținut este însă faptul că analiza firului de păr a precizat cauza unor stări patologice, neidentificate pînă atunci prin mijloacele clasice de investigație.

Cei care doresc să obțină o asemenea analiză sînt invitați să completeze formularul alăturat, indicînd, prin marcarea căsuțelor respective, investigația pe care o solicită (una sau mai multe). Se atașează un eșantion de păr (o şuviță subțire) și un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra” (cu mențiunea: „Pentru ecosinergetica firului de păr”). Plicurile recepționate vor ajunge, prin mijlocirea redacției, la laboratorul profesorului Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poștă va avea loc colectiv de ecosinergeticieni și persoana în cauză.

ANALIZĂ SINERGETICĂ

asupra eșantionului de păr
FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele Data nașterii
Localitatea Județul

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE

— și s-a înregistrat sub nr. ☐
— nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SINERGETICĂ, menționînd:

diagnosticul
simptomele

Ne interesează:

1. Elemente și compuși chimici: ☐ , din care:
a. constituenți ale organismului (inclusiv vitamine) ☐
b. neconstituenți ale organismului (și localizare) ☐
2. Analiza sistemului/ aparatului/ organului
3. Infestare cu giardia (existență, localizare și tratamentul compatibil) ☐
4. Raza de sensibilitate a biocurenților ☐
5. Argila benefică ☐
6. Culoarea benefică ☐
7. Recomandări (regim alimentar și tratamente) ☐

Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele Localitatea Județul (a se trece și codul poștal).

NOTĂ: 1. Notați cu semnul x în căsuțele care conțin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicele de sănătate și poziția patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 și 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

ELCOHEP MEDICAMENT FĂRĂ EGAL

O adevărată minune!

Biografia mea medicală seamănă cu cea a sutelor de bolnavi de fiere și ficat care au folosit tratamentul cu „Elcohep.” După internări repetate în spitale, hepatita cronică de care sufar a continuat să se agraveze. Atunci am apelat la terapia naturistă a cunoscuților mei medici Aristina și Ludovic Elthes. După numai cîteva săptămîni, boala a bătut în retragere. Treptat, analizele s-au normalizat, simptomatologia a

dispărut. Am fost martora și beneficiara unei adevărate minuni!

Ana Orșan, Gherla

O VESTE BUNĂ: Prin înființarea Societății comerciale „ELCOHEP” S.R.L., cei ce doresc o programare o pot obține la telefoanele 991/30031 (între orele 9-21) și 991/36298 (între orele 16-21), sau în scris la următoarea adresă: Oradea, str. Ady Endre 72, cod 5700.

Tratamentul este aprobat de Ministerul Sănătății.

ION BESOIU, binecunoscutul actor al Teatrului „Bulandra”, nu ezită să ne dezvăluie o fațetă mai puțin cunoscută a complexei sale personalități. Domnia sa este și un artist... al preparatelor culinare, apreciate la masă întinsă de către prieteni. În rolul maestrului bucătar, Ion Besoiu ne oferă un adevărat regal:

SARAMURA DE PEȘTE

(crap, caras, biban)

Pe plita presărată cu sare grunjoasă se prăjesc, la foc mic, bucățile de pește. Pe măsură ce se prăjesc se așază într-un castron de porțelan și se stropesc cu câteva picături de ulei. Cît durează prepararea, castronul trebuie să fie acoperit. Pe aceeași plită se coc câteva roșii care apoi se decojesc, se taie în cubulețe mărunte și se pun peste pește. Este gata în momentul în care pește toate se pogoară saramura clasică și mult mărar tocat.

UN GURMET

Ceasornicul îndreptat

NE ÎNTOARCEM LA CĂRUȚA CU CAI

Speranța românului de a-și cumpăra o mașină este din nou la fel de iluzorie ca în urmă cu 30 de ani, pe vremea cînd de asemenea lux se putea bucura doar o mină de profitocrați. De la un an la altul. Dacia și OLT-CITUL și-au ridicat prețul către un milion. Cine se încumetă să-și bage banii (chiar de-î are) într-o limuzină ce ia foc între Valea Cascadei și prima pompă de benzină? Marfă proastă, marfă scumpă s-a strîns grămizi ca pepenii toamna și n-o mai cumpără nimeni.

S-a vorbit pînă mai deunăzi de niscăi contracte și tranzacții cu firme celebre din apus. Pe micul ecran au defilat în câteva rînduri magnatii zeului-automobil, printre ei chiar domnul Nieffer de la concernul „Mercedes”, i-am văzut coborînd din avioane particulare, împărțind

zimbete, aruncînd promisiuni seducătoare. Dar cam atît. În România totul se naște și moare în jurul unui pahar de șampanie. Specialitate națională. Fiindcă nu e zi de la Dumnezeu să nu întîndem un cocteil la nivel înalt. Numai că nemții, francezii și japonezii s-au mulțumit să ne mănince tartinele cu icre negre, ocolindu-ne elegant întreprinderile de autoturisme ca pe o grămadă de fiare vechi. Așa se face că pentru cei trecuți de prima și a doua tinerețe, schimbarea mașinii vechi cu una nouă rămîne un vis de neatin.

Pînă una alta, ne mai cîrpinim cu ce avem, iar aici trebuie să avem în vedere, cu pioasă admirație, talentul unic al românului de a face să meargă autovehicule din care n-a mai rămas decît amintirea pieselor ori-

ginale. Nu găsești cablu de accelerație? Se poate folosi și arcul de la fierul de călcat. A dispărut capacul de la rezervor? Merg și un filtru de ulei rețezat. Lipsesc segmentii, pompa de apă, bujiile curelele, bobina, supapele. Nici o problemă. Tăiem, strînjim, lipim, adaptăm. Fiecare Dacie devine, după un număr de ani, o creație proprie, din care componentele de origine au dispărut demult. Mai urmează ca omul să-și fabrice acasă benzina, uleiul și anvelopele.

Dar într-o zi, chiar și aceste minuni ale tehnicii manuale vor cunoaște un sfîrșit. Și atunci nu ne mai rămîne decît o soluție: să ne întoarcem la căruța cu cai. Vehicul silențios, nepoluant și ușor de convertit, la nevoie, în combustibil și salam.

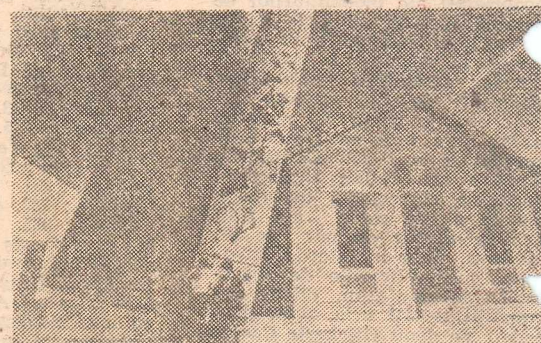
LIVIU TIMBUS ■

CEL MAI TÎNĂR PARAȘUTIST

Tristan Heltzinger, din Braunau, oraș aflat în Austria, la granița cu Germania, este parașutist. La prima vedere nimic deosebit, numai că acesta are numai 5 ani, vîrstă la care alți copii se duc la grădiniță, sau în „orele libere” se deplasează pe triciclete. În familia lui Tristan parașutismul este practicat de toți, mama lui cucerind, pe vremuri, titlul de campioană națională la acest sport. Deoarece la vîrsta de 5 ani tînărul nostru nu poate face parașutism pe „cont propriu” el este susținut de tatăl său. Imaginea a „imortalizat” un moment din lansare, o cădere liberă.

RECLAMĂ ORIGINALĂ

Cea mai mare librărie, din orașul francez Aix-en-Provence, și-a construit în fața o imensă „carte” drept reclamă. Ea nu ascunde opere ale marilor clasici, așa cum poate ar putea bănuia cineva, ci sistemul central de încălzire și de aer condiționat al librăriei. Construcția constituie, astfel, un model de cum se poate îmbina reclama cu utilul.

AUREL DIANU ■

MEGAMIX

Pace în Los Angeles

● „Cînd eram mic, la mine acasă, două erau lucrurile într-adevăr nepopulare: unul eram eu, celălalt, chitara mea”. Aceasta este fraza preferată a lui BRUCE SPRINGSTEEN, pe care o repetă la fiecare concert. În micul orașel Freehold, al anilor '60, Springsteen visa să ajungă rock star. Chitara a însemnat pentru el mijlocul de a evada dintr-o realitate prea strîmtă, în căutarea unei noi identități. Născut pentru a fugi, a porni într-o cursă care l-a adus printre cei mai mari rockeri ai tuturor timpurilor. Astăzi „Boss” lansează încă două albume de succes: „Human Touch” și „Lucky Town”.

● Revenirea în stil mare a frumoasei mulatre Jody Watley. Noul ei disc single „I'm the One You Need”, extras de pe albumul „Affairs Of The Heart”, urcă rapid spre virfurile clasamentelor. Va fi cu siguranță unul din „hit”-urile verii '92. Un mare succes se anunță și filmul „White Men Can't Jump”, a cărui coloană sonoră a fost realizată cu vedete de marcă. Alături de Jody Watley, apar Ray Charles, Aretha Franklin, Queen Latifah. Materialul muzical a fost deja lansat pe piața discului, de casa EMI.

● Cunoscuta actriță Kim Basinger a fost chemată pentru a o înlocui pe Cindy Wilson, solista formației rock americane B52. Nu se specifică dacă pentru calitățile vocale sau pentru altele. Cert este că trupa avea nevoie de o astfel de prezență, căci a participat la o acțiune în favoarea președintelui, pentru apropiatele alegeri.

● ROD STEWART acuză de amestec în viața privată și cere despăgubiri în valoare de 25 milioane dolari unui ziar canadian. Conflictul a apărut după dezvăluirea unor relații extraconjugale pe care Rod le-a avut în anul '91, dar... cu acordul soției cu frumoasa model Rachel Hunter. O știre de ultimă oră ne trimite pe alte coordonate: Rod și Rachel s-au hotărît asupra numelui ce-l va purta mult așteptatul lor copil: Zowie dacă va fi fetiță și Alistar, dacă va fi băiat.

● Cel care vor să afle cum poate deveni muzica o afacere, se pot adresa cu încredere lui Phil Collins. Contul său declarat la bancă este de 23 milioane Lire Sterline.

MIRCEA ZANE ■

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

CRONICA SENTIMENTALĂ

Invalid, 57 ani, posedă gospodărie, are nevoie de o nevastă cu care să împartă bucuriile și necezurile.

Adresați-vă lui: **BO-JIN C. GHEOGHE**, com. Ștefănești, sat Șerbănești, nr. 36, cod. 0914, Jud. Vâlcea, Op. Drăgășani 2.

Domnule Gheorghe Bojin,

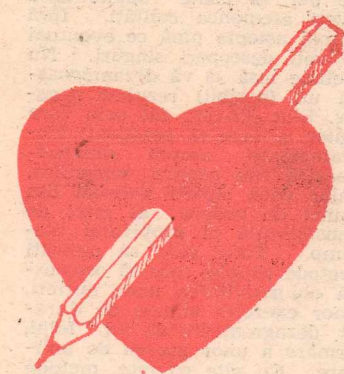
Cred că nu vă supărați dacă v-am alcătuit un anunț matrimonial. În această acțiune pe care o întreprindeti (să căutați o nevastă), vă propun o rezolvare realistă: atunci cînd veți primi răspunsuri la anunț (și, avînd în vedere că interesele materiale sînt foarte importante), vorbiți despre gospodăria dv. (casă, pămînt, lucruri etc.) vorbiți despre testament, rude binevoitoare (dacă există), pensie, într-un cuvînt, vorbiți despre toate, toate avantajele pe care le poate avea o femeie dispusă să aibă grijă de dv. și de gospodărie. Multe femei cinstite sînt singure și fără un acoperiș sau bani. Dv., poate, le oferiți rezolvarea materială a unor împrejurări disperate. Acceptați și un copil, dacă vedeți că este bine crescut. Toate acestea, unite cu o purtare demnă,

dar afectuoasă și generoasă, din partea dv., în mod sigur, pot să vă rezolve greaua dv. situație. În același timp, îmi pare rău că trebuie să vă spun: veți avea și pretendente care vor evalua starea dv. materială și vor căuta s-o acapareze, repede și pe căi neplăcute pentru dv. Invalid fiind, n-aș vrea să-mi scrieți că v-ați căsătorit și sinteți insultat, lovit, furat. În nici un caz, nu accordați avantajele materiale în avans sau pentru totdeauna. Nu vă transformați în cerșetorul propriei dv. averi. Deci, verificați foarte, foarte bine persoanele care vă vor conveni la prima vedere. Folosiți chiar și formula unei scurte „căsătorii de probă”. Această atitudine comportamentală pe care v-o recomandă vă ferește de persoanele necorespunzătoare și vă îndreaptă spre o ființă cinstită pentru care merită să faceți sacrificii și să fiți generos. Succes!

Dragă Anca,

Îmi scrii că bărbatul pe care îl iubești, din toată inima, a dispărut brusc înainte de Paști și tu, investigînd, ai descoperit că este înșurat. După sărbătorile, fi-a telefonat pentru a vă întîlni din nou.

Draga mea, am să-ți relatez cite ceva despre femeile care au trecut prin situații similare cu

a ta. Erau frumoase, tinere sau încă tinere și toate, dar absolut toate, cînd au lăbit un bărbat înșurat au dorit cu ardoare ca acesta să divorțeze și să se căsătorească cu ele. Unele și-au distrus căminul, părăsindu-și bărbatul și copiii; altele, necăsătorite, au crezut că, în sfîrșit, un bărbat va face totul pentru ele. N-au obținut decît o legătură care le-a distrus nervii, le-a epuizat economiile, le-a ruinat respectul și încrederea în ele însele. Le-a izolat de societate, le-a exacerbat sensibilitatea. Stăteau în casă, așteptînd un telefon, dat „cînd se putea”. Nu emiteau pretenții de teamă de a nu fi oărăsite.

De bună voie și nesilită de nimeni vrei să începi un asemenea calvar? Crede-mă la capătul lui nu se găsește nici o răsplătită. Nu vei culege decît o suferință atroce. Din toată inima, te îndemn: respinge, cu toate puterile, un bărbat înșurat!

P.S. Mi-ar părea bine să te întîlnesc pe stradă și să-mi spui: „A fost un vis urît!” Alături de tine să fie „alt” bărbat.

CRISTINA ATANASIU ■

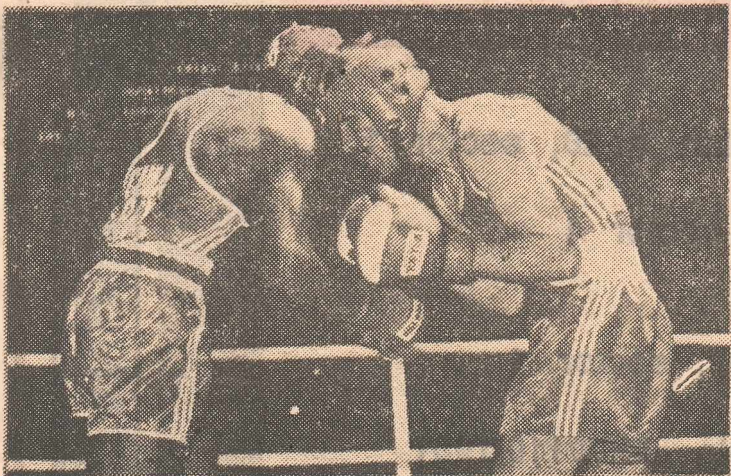
5 pentru Barcelona

Revenim asupra „Centurii de Aur” din acest an, a 21-a ca număr, pentru a sublinia cîteva lucruri nu lipsite de importanță. Bunoară comportarea boxerilor români, care și-au cîștigat dreptul de a participa la Barcelona. Din motive obiective a lipsit doar Vasile Nistor, campionul european en titre, operat de curînd de apendicită. Au urcat, deci, în ring, ceilalți 4, Valentin Barbu (48 kg), Daniel Dumitrescu (57 kg), Leonard Doroftei (63,5 kg), și Francisc Vastag (67 kg). După cum se știe deja, Francisc Vastag, de departe cel mai valoros boxer român al momentului, n-a prea avut cu cine să boxeze. Calificat în semifinală prin „zimbetul” sortilor, el l-a avut ca adversari pe frații Morovan, dar niciunul dintre ei nu i-au putut rezista mai mult de o repriză, ambii acuzînd aceeași lovitură, un upercut năpraznic și precis în plexul solar. Ne aducem aminte că la Seul, cu o astfel de lovitură, considerată a fi fost expediată sub centură, Vastag a fost descalificat și oprit din drumul său spre o medalie pe care ar fi cucerit-o fără nici o dificultate. Să sperăm că la Barcelona va evita o astfel de confuzie. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să mizeze în continuare pe această lovitură în care s-a perfecționat și pe care o execută în forță și cu o finalitate decisivă. Atîta doar, atenție la reaua voință a arbitrilor. Ceilalți „olimpici” au făcut față unor adversari de o certă clasă internațională, respectiv Vicente Hector și Mario Iribaceu, ambii din Cuba, în fața cărora Valentin Barbu și, respectiv, Leonard Doroftei

au cîștigat pe merit, dar cu eforturi deosebite. Amîndoi, însă, înspre finalul reprizei a treia, au cam cedat inițiativa trădînd serioase carențe în pregătirea fizică. Deficiența poate fi remediată, desigur, dar primii care trebuie să fie conștienți de acest neajuns trebuie să fie chiar ei, boxerii. În ceea ce-l privește pe Daniel Dumitrescu, acesta a avut un adversar care va urca de bună seamă treptele ringului olimpic, Eddy Suarez. Daniel Dumitrescu a dominat copios prima repriză, a lovit din toate pozițiile, dar cubanezul a replicat extrem de tăios și de proaspăt în următoarele două reprize, cînd românul își cam terminase benzina. Dacă D.

Dumitrescu ar fi avut resursele fizice necesare, am fi urmărit un meci extraordinar și am fi aplaudat, poate, o strălucită victorie românească. N-a fost să fie așa, dar poate că la Barcelona Daniel Dumitrescu va dispune de o adevărată condiție fizică. Oricum, pentru marile examen de la Olimpiadă, cei 5 pugiliști tricolori pot emite justificate pretenții la una din treptele podiumului. Cu condiția de a-și pune la punct lacunele mai sus amintite. În altă ordine de idei, recent încheiata „Centură” ne-a demonstrat că în toamna acestui an, după Olimpiadă, boxul profesionist ar putea avea un număr sporit de pugiliști, deosebit de valoroși, ceea ce pe amatorii de box nu poate decât să-l încinte. Dar pînă atunci, adică pînă departe, mai e ceva timp.

și a.a. VICTOR NIȚA ■

• După o primă repriză excelentă, în fața lui Eddy Suarez (Cuba), Daniel Dumitrescu le-a pierdut pe următoarele două datorită unei condiții fizice precare.

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gatu

NĂSCUȚI PENTRU SPORT

Rezultatele foarte bune, la prima vedere surprinzător de bune, obținute în ultima vreme de sportivii noștri, merită o discuție separată. Ele demonstrează, pe de o parte, că noi sintem născuți pentru sport și că avem și nebunia specifică săracului, care dintodeauna vrea să-l învingă pe cel mai bogat decît el. Lucrurile acestea se pot citi în istoria sportului românesc; se poate vedea că numai desculți nu am alergat, în rest le-am făcut pe toate.

Aceste rezultate, pe de altă parte, pe mine mă sperie puțin. Ele au apărut într-un moment în care nu este rațional să atingi un vîrf de formă, pentru că pînă la Olimpiadă mai sînt aproape trei luni de zile. Participarea la competițiile la care am cîștigat medalii în ultimele săptămîni nu a fost de prima mîină, așa cum va fi la Barcelona. În al treilea rînd, poate apare o autolînștire, exact în perioada în care sportivul trebuie să fie mult mai concentrat, mult mai atent în dozarea efortului. Ar trebui să fii foarte fericit, dar nu sînt! Nu sînt pesimist și să dea Dumnezeu ca aceste rezultate să fie de bun augur pentru Olimpiadă și aș vrea să fii contrazis, să fie chiar nevoie ca vîrf de formă să înceapă acum, deși este obositor să păs-trezi un vîrf de formă timp de trei luni. De aceea, sportivii și antrenorii ar trebui să fie circumspecți.

Fotbal

Goluri albe pentru zile negre

Nu știu de ce am rămas — după conferința de presă cu care a început meciul nostru cu Insulele Feroe — cu impresia că va fi o partidă aspră. Poate pentru faptul că s-a vorbit despre angajamentul fizic deosebit de dur al feroezilor, mai ales la deposedare. Poate pentru că s-a adus în discuție acel 1—0 în fața Austriei. Sau acel 1—1 cu Irlanda de Nord, la Belfast. Dar a venit oră meciului și, între minutele 3 și 4, Balint a deschis scorul. Golul: aveam să aflăm mai tîrziu, după cele 90 de minute, i-a descumpănit teribil pe oaspeți. Au urmat alte 6 goluri, cel mai frumos fiind, dacă ne permiteți o părere, cel înscris de Costel Pană. Nu execuția în sine ne-a încîntat, ci paza lui Balint, care ar fi putut el însuși să suteze la poartă, de la numai 4—5 metri, dar credem că ar fi ratat, fapt de care jucătorul nostru, încolțit de trei adversari, și-a dat seama și a pasat spre Costel Pană, complet liber și cu culoar deschis, prilejuindu-i acestuia ca la debutul său în Națională să înscrie un gol superb. Dar dacă am trece în revistă fazele tuturor celorlalte 6 goluri, am cheltui un spațiu grafic într-un mod aproape inutil, intrucît partida a fost transmisă la Televiziune, iar golurile au fost și vor fi retransmise încă multă

vreme de acum încolo. Să încercăm, așadar, o succintă analiză a jocului etalat de echipa lui Cornel Dinu. Primul lucru pe care neapărat trebuie să-l consemnăm este seriozitatea cu care „tricolorii” au abordat acest meci, neținînd cont de valoarea, mare sau mică, a adversarului. A doua constatare ar fi aceea că dispunem de un compartiment median de o incontestabilă clasă, ceea ce înseamnă că ne putem impune punctul de vedere acolo unde în general se face legea jocului, adică la mijlocul terenului. O a treia subliniere îl are în vedere pe Balint, fostul stelist confirmînd din plin calitățile unui vîrf slefuit la școala profesionalismului autentic. Ce s-ar putea spune despre compartimentul defensiv? Că n-a prea avut de lucru și, atrași de iureșul atacului, citiva fundași au tratat cu o oarecare neglijență faza de apărare. Să sperăm că nu vom asista și în meciul cu Țara Galilor la gafe precum cele din care feroezii ar fi putut înscrie. În concluzie, deși meciul cu Țara Galilor se anunță a fi înfinit mai greu, putem aștepta cu încredere ziua acestui veritabil examen al actualei echipe.

VICTOR NIȚA ■

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

JUDO. După Campionatele Europene de haltere, lupte și tenis de masă, din nou comportare frumoasă a reprezentanților noștri, de această dată la Paris, la C.E. de judo: Simona Richter (categoria „open”) și Adrian Croitoru (86 kg) au cîștigat medalie de argint.

RUGBY. În cadrul Campionatului European — Cupa FIRA, o victorie așteptată și concludentă: România — Rusia 34—6. Cu antrenorul Theodor Rădulescu reveni la cîrma reprezentativei, comportarea selecționabililor noștri a fost mai aproape de posibilități, iar pe 28 mai aceștia vor susține dificilul examen (la Le Havre) cu echipa Franței.

ECHITATIE. Participînd recent la concursul internațional de „Cupă Mondială Volvo”, disputat în localitatea ungară Kiskunhalas, echipa României (Claudiu Gheorghe, Marian Feraru, Florin Stoica, Radu Illoș și Mircea Neagu) a obținut calificarea pentru Jocurile Olimpice. Sperăm că vor fi găsite fondurile necesare deplasării...

POLO. România va absenta de la turneul olimpic! Această surpriză neplăcută ne-a fost furnizată de poloștii noștri, care au evoluat neconvingător în grupa preliminară de la Calgary (Canada): 9—9 cu Mexic (doar trei secunde lipsindu-ne pentru a termina învingători!) și 10—12 cu Franța, echipe în fața cărora reputasem numeroase victorii.

HANDBAL. În etapa a XIX-a a campionatului feminin, Hidrotehnica Constanta — Chimistul Rm. Vilcea 24—20 (a doua înfrîngere a campioanelor în această ediție). C.F.R. Craiova — Știința Bacău 27—29 (oaspetele și-au consolidat poziția secundă în clasament) și Rapid — Meffin București — Textila Zalău 28—28. În această pasionantă întrecere „la vîrf” echipa bucureșteană plătește un greu tribut datorită prea temperamentalilor săi suporterilor, printre-o sancțiune totuși prea severă (suspendarea sălii proprii) ea disputînd jocurile „de acasă” la Tirgoviste.

VOLEI. Feminin: Ca și în turneul precedent al Superli-

gii (organizat de Flaros), Rapid București a cîștigat din nou toate partidele disputate (în sala proprie), acumulînd 7 puncte avans, ceea ce îi conferă de pe acum titlul de campioană, după o pauză de 17 ani. Dar iată sextetul de bază: Daniela Gîlcă, Xenia Ivanov, Daniela Buhlea, Daniela Bum-băcilă, Felicia Nicolae-Pelin și Viorica Birsăsteanu (antrenor Florin State). Pe locurile următoare: Universitatea C.F.R. Craiova (campioana en titre) și promovata Braconf. Brăila. **MASCULIN:** Situație similară și în Superliga băieților, în care Dinamo București are un avans de 5 puncte față de Univ. C.F.R. Craiova și de 8 față de Explorări Baia Mare. Datorită schimbării sistemului competițional începînd cu ediția 1992/1993, echipele clasate în actuala ediție pe locurile 5 și 6 (feminin și masculin) nu vor mai retrograda, fapt pentru care opinăm să se renunțe la organizarea turneelor cu nr. 6.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

30 aprilie 1998

Biroul de presă al președintelui Mihai I anunță ca sigură revenirea în țară, cu pașaport turcesc, a ex-președintelui Ion Iliescu. Acesta, după alegerea din vara lui 1992, a părăsit Cotroceniul stabilindu-se la Phenian, unde i s-a oferit o garsonieră cu piscină, parc, aerodrom militar și sistem de fortificații autonom. Garsoniera ex-președintelui se găsește în hotelul ex-președintelui Kim Ir Sen. Domnul ex-Iliescu Kim Ir Sen din liniștitul cartier Kim Ir Sen. Domnul Ex-Iliescu va sărbători ziua de 1 Mai la Vaslui și Iași, la invitația F.S.N. — aripa 23 August și a ex-senatorului Simeon Tatu, însărcinat cu prescurea la biserica „Ioan Gură de lemn” din Dămăroaia. Ex-președintele a încercat să se întoarcă în România în mai multe rânduri însoțit, ca de obicei, de o suită restrînsă de tancuri, dar de fiecare dată a trebuit să se oprească la graniță. La granița cu China. Domnul Ion Iliescu a declarat că vizita va dura două zile, avînd un caracter privat de reculegere la sediile fostelor comitete județene de partid din municipiile așa zis prutene. Ex-

președintele a fost marcat profund de amploarea manifestărilor prorgeliste de sfîntele Paști, 1992, cînd un milion de legionari s-au dezlîntuit pașnic în centrul Bucureștiului.

prilej cu care ex-președintele a fost solicitat să vorbească. În cuvîntarea sa, de o excepțională însemnatate teoretică și practică, ex-prim-secretarul Ion Iliescu a vorbit despre tradiția instituției prezidențiale

președintele Senatului, președinte al Academiei Române, președintele clubului „Rapid” și al formației de dansuri tematice „Libertatea” de pe lângă S.R.I., Erou al revoluției române, laureat al premiului Simba

ale vieții politice și culturale: magul Silviu, reformatorul Pitre, artista Agatha, poetul Marin, crainica Rodica, căpitanul Virgil precum și alte figuri marcante ale opoziției. Ex-președintele s-a adresat mulțimii de femei care urla „Iliescu nu uita, Cotroceni e casa ta”, „Iliescu noi te vrem, la palatul Cotroceni”, „Iliescu să fie tare, cum a fost Ștefan cel Mare”, și „Iliescu nu pleca, că femeile te vrea” spunînd simplu din inimă: „Am venit aici cu fruntea deschisă”.

2 mai 1998

După 52 de ore, ex-președintele Iliescu și băieții din suită au părăsit țara cu promisiunea: „Mai venim noi”. La aeroportul Otopeni, Ion Iliescu, vădit copleșit de emoție, s-a adresat presei apreciînd că „s-au făcut pași pozitivi înaintea”. Imputernicitul cu prescurea a plîns în hohote și a înmînat domnului ex-președinte un volum cu dedicație de cuvîntări antiregaliste și, pentru drum, două sticle cu vin de Plumbuita și un sufertaș cu dîrbă de burtă.

TUDOR OCTAVIAN ■

ȘTIRI CU ANTICIPAȚIE

1 mai 1998

La sosirea în Iași, ex-președintele Iliescu a fost întîmpinat de ajutorul adjunctului de primar și de mase compacte de femei, care au scandat lozinci antimonarhiste, antiparlamentare și anticoncepționale. În sărîcînatul cu prescurea, Simeon Tatu, i-a oferit fostului cîrmaci pline, sare și ceapă. În fața ex-comitetului județean de partid Iași, o mare mulțime de oameni era adunată pentru a sărbători calificarea echipei de fotbal în semifinalele cupei,

în România, arătînd că regi n-au existat decît în fruntea țării și numai cîteva, în vreme ce președinți au existat la toate nivelurile: de bloc, de C.A.P.-uri, de sindicat, de ramură, de C.P.U.N., de comisii electorale, de bănci, de congrese, consilii, forumuri, soboare. La sfîrșitul cuvîntării, ex-președintele a mai spus: „Așa să-i ajute Dumnezeu!” și și-a pus pălăria pe cap. Presa a remarcat faptul că, în tot acest interval, președintele Mihai I n-a avut nici o activitate oficială și că acad. prof. dr. Alexandru Bîrlădeanu,

și „Om al anului” în viziunea Fundației pentru ameliorarea imaginii României în străinătate a avut o ușoară gripă, fiind tratat cu ventuze tăiate și slujbe. La sosirea în Capitală, coloana de mașini a ocolit Arcul de Triumf, trecerea pe sub Arc fiind concesionată Partidului Național Liberal — aripa Dumitrescu. Vizita de lucru la biserică „Ioan Gură de lemn” din Dămăroaia s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, tovarășească. Ex-președintelui i-au fost prezentate personalitățile de seamă

Tot felul

INNOVATOR

computer

SOCIETATE MIXTĂ ROMÂNNO-OLANDEZĂ

- Sediul social
BUCURESTI, str. Muzeul Zambaccian nr.28, sector 1
- Reprezentanta comercială
BUCURESTI, str. Dreaptă nr. 17, sector 1
Tel. / Fax: 90/12.95.05
- Reprezentanta tehnică
BUCURESTI, bd. Lacul Tei nr. 1-2, sector 1
Tel: 90/10.70.80. Int. 1378, 1742
- Inregistrare Registrul Comertului Nr. J40/9110/1991

CALCULATOARE PROFESIONALE compatibile IBM PC AT

- 286/16 Mhz, 386SX/16 Mhz, 386SX/25 Mhz, 386/33 Mhz, 386/40 Mhz, 486/33 Mhz
- microprocesor INTEL / AMD
- configuratie la cerere
- 40 - 320 Mb HDD IDE
- VGA / SVGA, color/ mono
- tehnologie "surface mounted"
- 2 - 32 Mb RAM
- 320 Mb - 1.2 Gb HDD SCSI
- sistem de operare DR DOS 6.0

RETELE NOVELL

- consultanță • configurare • instalare • întreținere

PERIFERICE, ACCESORII

- imprimante • plottere
- UPS • FAX / MODEM card
- scannere • mouse
- consumabile

SOFTWARE

- pachete originale • aplicatii la cheie sau la comandă

SUPORT TEHNIC pentru produsele livrate (hard si soft

SCOLARIZARE la cerere

SERVICE gratuit în garanție (1 an), POST-GARANȚIE la cerere

11 - 15 mai, STAND nr. 426

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) - 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) - 47 03.326.350-6 BRCE

Director general :
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef :
ION D. GOIA

REDACȚIA. Actualitatea politică : Eugen Mihăescu, Tudor Octavian ; Realitatea imediată : Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Lucian Tudorancea ; Cultură : Liana Tatos ; Știință : Liviu Timbus ; Drepturile omului : Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan ; Foto : Elena Ghera ; Secretariat de redacție : Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp ; Corectură : Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane : 2002 - secretariat director, 2558 - redactor șef, 2600 - eveniment, 2559 - drepturile omului, 2560 - cultură, știință, 2528 - fotoreportaj, 1453 - corectură.

REBUS

Redactor șef :
ALEXANDRU PASARIN

REDACȚIA : Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra
Basarabiei

Flacăra
BIS

ALMANAH

„FLACĂRA”

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143) : Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ ADMINISTRATIV : Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

■ SECRETARIAT SOCIETATE : Cătălina Ștefănescu (175969)

■ PUBLICITATE : Mihai Sândoiu, Eugenia Vasile (2634)

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, Florin Enache. tel. 17 48 91.

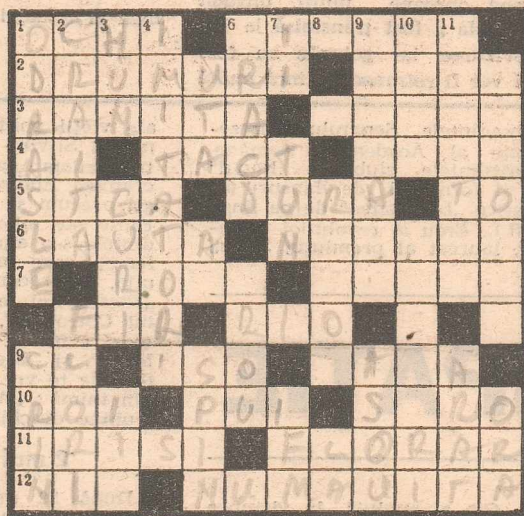
■ FAX - 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET” S.A. - P.O. Box 33-57, telex 11 995, 11034, Fax - 18 56 73 - București - Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

■ Tiparul : Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

FLORALĂ

ORIZONTAL : 1) Irisul îi dă cei în păr. 11) Stinjenii — Numele popular al lunii mai. 12) Cu floarea bătută — Floare ce se recomandă pentru tinere de minte (3 cuv.).
VERTICAL : 1) Florile iubirii noastre — Floare albă, simbolul

purității. 2) Dans popular cu nume de floare — Garoafe, frezii, margarete strins legate în buchete. 3) Din neamul hunilor — Individualitate (pl.) — Tulpină de dedeică! 4) Se iau după alții. 5) Cîntec de leagăn — Mirosul specific al unei crizanteme! — Începător la un trandafir. 6) Brațe încercate cu flori, primăvara — I se aștern flori în cale. 7) Cămăși înflorate — Armă de artilerie — Infirmerie (abr.) 8) O floare pentru mai tirziu — Cală! 9) Flori solitare, albe sau galbene, fin parfumate — Mic riu în Franța. 10) Plantă exotică decorativă cu flori mari, galbene sau roșii, dispuse în spice — Înfloritura muzicale. 11) Făcut pe anumite teme — Brădat cu plugul. 12) Mic arbust originar din India și China, cu flori albe, plăcut mirositoare, cultivat la noi prin parcuri și grădini — Timpul inserării!

Dictionar : RIO, ISO, DIT, IFM, ASOU.

GHEORGHE TOIA ■

Dezlegarea careului din numărul trecut

Din loc în loc : SADOVEANU ; U ; UZINA ; RĂMAS ; BĂSTINAS ; DA ; S ; TI ; INIMA ; TEACA ; J ; APA ; ITN ; GRATIOS ; TETRA ; T ; DSE ; URA ; TI ; BATZ ; IN ; CANTON ; A ; REPETA ; REST ; E ; BRATES ; ZL

Vremurile sint cum sint, DAR VREMEA?

Proгноza vremii pentru intervalul 13-19 mai 1992

Vremea caldă din ultimele săptămîni a fost, fără îndoială, pe placul tuturor : a celor ce trudează pămîntul dător de roade, a celor ce-și petrec zile de odihnă în stațiuni și de ce nu, și a celor ce, zi de zi, se îndreaptă spre locurile de muncă. Ce ne va oferi următoarea săptămîină ?

Din datele pe care le deținem pînă la această oră, cu mare părere de rău, nu dăm mari șanse ploilor. Deci, pe ansamblul săptămîinii, se va menține o vreme caldă mai ales în sudul țării. Cerul va fi variabil mai mult senin. Izolat în estul și sud-estul țării, după-amiaza vor cădea averse de ploaie însoțite de descărcări electrice. Temperaturile maxime vor fi cuprinse între 20°-30°C, valorile cele mai ridicate fiind posibile în Banat, Oltenia și Muntenia.

Dimineața se vor înregistra valori între 5°-15°C.

O ușoară răcire și o creștere a gradului de instabilitate atmosferică, se va produce la sfîrșitul săptămîinii în Maramureș, Transilvania, Moldova și Dobrogea. Alți decî va ploua în averse însoțite de descărcări electrice. În celelalte regiuni nu se vor produce schimbări esențiale. Va rămîne deci vremea frumoasă și caldă.

OTILIA DIACONU ■